

CALVINIST CONTACT

DUTCH - CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JANUARY 17th, 1964 - No. 629 - 19th YEAR OF PUBLICATION

DE DRIJF VOOR EEN HUIS

"Ook de geweldige drijfkracht van de liefde kan tegen Gods wil in worden gebruikt, zodat ze niet meer God maar alleen de mens dient, allereerst op de mens en niet allereerst op God is gericht. Dan wordt de liefde "eigenliefde" en willekeur. Met grote zorgvuldigheid moeten wij ons daarom telkens weer toetsen aan Gods Woord en Gods Geest om onze liefde zo zuiver mogelijk te houden en deze allereerst te stellen in dienst van onze God en Vader in de hemel."

Deze woorden zijn genomen uit de brochure "De laatste kans" van Dr. P. G. Knibbe, waarover wij in het nummer van verleden week iets schreven. De schrijver heeft ernstige bezwaren tegen de Barthiaanse theologie, die zijns insziens al meer veld wint in de Gereformeerde Kerken en in de Anti-Revolutionaire Partij in Nederland. In de bestrijding daarvan komen ook bovengenoemde zinnen voor.

Over de invloed die Barth ook op het Noord Amerikaanse continent, niet in het minst in Calvinistische kringen heeft, zou eveneens wel het een en ander te zeggen zijn. Toch willen wij dit nu niet doen. Het gaat ons ditmaal meer om het gevaar, dat de schrijver signaleert.

Liefde moet geen toverwoord worden. Er vaart heel wat lading onder de vlag der liefde, maar dit zegt nog niet dat daarom al die lading goed is.

Het woord "liefde" heeft iets magisch. Men kan er een heel eind mee komen. In de naam van de liefde wordt heel wat goedgepraat en wordt eveneens heel wat verminkt. Wij kennen dit allen wel. In de naam van de liefde en van de broederschap moet men zich neerleggen bij de algemeen geldende opinie. Dit kan zelfs zover gaan in een democratisch land, dat, indien men dit niet doet, men brodeloos gemaakt kan worden. In de naam van de liefde en van de humaniteit worden vurige pleidooien gehouden voor het afschaffen van de doodstraf, zonder dat de eis van het recht voldoende kan spreken of kan worden onderzocht. In de naam van de liefde moeten standpunten worden gewijzigd en belijdenissen worden losgelaten. Dit gaat dan alles doorgaans in de naam van de liefde voor de medemens. Hoe hardvochtig kan die liefde vaak zijn!

Er is ook nog een ander soort liefde, die meedogenloos kan werken. Zo kan men mensen aan het werk zien met een ijver en een liefde voor hun kerk, of voor hun vereniging, of voor hun beginsel, die niet aantrekt maar wel afstoot, of zelfs neerstoot. Wij behoeven hierover niet in bijzonderheden te treden. Er zijn al heel wat levens neergeslagen of aan de kant gezet in de naam van de liefde voor de kerk of voor het beginsel.

Dit wordt alles zo niet bedoeld. Velen hebben edele motieven en veler ijver is bewonderenswaardig. Dit neemt niet weg, dat het heilzaam zou werken, indien wij wat meer aan zelfkritiek zouden doen. Dat wij een ijver aan de dag leggen is goed. Wij zouden het niet graag anders zien. Als het dan maar de ijver voor "Uw" huis is en niet voor een huis van onze eigen architectuur. Wij weten niet of dit de gedachte bij Paulus geweest is, toen hij aan de kerk van Corinthe over een huis schreef. Maar in ieder geval is het goed te luisteren naar wat hij daarover zegt.

Paulus spreekt dan over het huis, waarvan Jezus Christus de hoeksteen is. Dan ziet hij in zijn verbeelding al die mensen bezig om dat huis op te trekken. Er zijn er die goud gebruiken, anderen zilver, weer anderen kostelijke gesteente. Maar er zijn er ook die met hout of stro werken. Wat men ook gebruikt, zo wil Paulus zeggen, denk er om dat eens de vlammen er door zullen gaan. Denk er aan, dat eens dat hele huis in lichter laaie zal staan. Dan zal het blijken wat tegen het vuur bestand is.

Als wij nu nog even verder mogen gaan in die beeldspraak, dan is het bij ons zo, dat wij samen aan het bouwen zijn. Wij hebben onze verschillende manieren van werken en wij hebben ook onze verschillende materialen. Het kan dan onder ons maar zo gebeuren, dat als ik aan het bouwen ben en daarbij heus mijn best doe, er plotseling een medebouwer naar mij toekomt en me vertelt, dat er niets van deugt. O zeker, dat zegt die man uit liefde voor dat huis. Maar intussen breekt hij mij het werk bij de handen af. Het kan zo maar gebeuren, dat als ik met de beste intenties tracht de tekening van de grote Architect te volgen, een ander mij vertelt, dat ik er niets van snap en dat ik er ook niets van terecht breng. Toch was ook ik vol van ijver om mee te helpen aan de bouw van het huis, maar mijn "collega" heeft mij alle aardigheid ontnomen.

En toch: niet mijnheer A of dominee B zal ons werk beoordelen, maar "hoedanig ieders werk is, dat zal het *vuur* uitmaken." Sla het maar na in 1 Corinthe 3. Dat vuur zal dus ook dat hoekje, waar ik stond te bouwen, aantasten, maar eveneens dat hoekje van die andere man, die meende, dat ik er niets van terecht bracht. Ons beider, ons aller werk zal er onder door gaan.

Wat kunnen wij toch vaak met elkaar stumperen! Waarom gaan wij, als wij elkaar niet helemaal begrijpen of als wij het niet met elkaar eens kunnen worden, toch niet eerst naar de grote Architect om ons te laten vertellen, hoe het precies moet, in plaats dat wij elkaar veroordelen van prutswerk? Wij zeggen wel, dat wij een open en eerlijk gesprek met elkaar moeten hebben, maar wij praten niet met elkaar. Wij veroordelen elkaar. En hoe fel kan dit gaan!

Zondag aan Zondag belijden wij met elkaar de gemeenschap der heiligen te geloven (de gemeenschap der heiligen . . . kan dit misschien dat gebouw zijn, waaraan wij bouwen en bouwen moeten? Is die gemeenschap misschien dat grote geheel uit alle geslachten en volken en talen en natiën, waarvan Jezus Christus de Eersteling is?) en als wij de gemeenschap der heiligen belijden, dan geloven wij er toch aan? Een belijdenis is toch maar geen wens? Als wij belijden te geloven, dan bedoelen wij er toch mee te zeggen, dat die gemeenschap zeker, onverbreekbaar en eeuwig is? Zo niet, wat bedoelen wij er dan mee te zeggen? En zo ja, waarom zijn onze polemieken en onze discussies en onze debatten zo fel, zo liefdeloos?

Is er plaats voor de vraag of wij kunnen worden verteerd door de liefde voor "een" huis! Indien dit zo mocht zijn, dan zal dit huis niet alleen door het vuur worden aangetast, maar dan mogen wij er zeker van zijn dat er geen spaan van overblijft. Echter, — wat gedaan werd uit liefde tot Jezus, *dat* houdt zijn waarde en zal blijven bestaan.

D.F.

De ontmoeting tussen Paus Paulus VI en Aartsbisschop Anthenagoras I was de eerste samenkomst van de hoofden van resp. de Rooms Katholieke kerk en de Grieks Katholieke kerk, sinds de splitsing in 1054.

Van de Eeuwige Stad naar het Heilige Land

DOOR DR. L. PRAAMSMA

In het centrum van het kerkelijk nieuws in de wereldpers stond de paar laatste weken de tocht van paus Paulus VI naar Palestina en naar de Grieks-Orthodoxe patriarch Athenagoras I. Hoe hoog de waarde van deze trip werd aangeslagen, kon b.v. blijken uit een artikel in Newsweek van 6 Jan., waarin gesproken werd van een Christelijke summit en nu al deze conclusie werd getrokken, dat de Christenheid na dit historisch bezoek van de paus niet langer hetzelfde karakter zal dragen als tevoren. Waarom niet? Omdat 'het centrum van het Rooms-Katholicisme Rome zal hebben verlaten en, in de geest, de kerk van Rome zich nu vrij kan bewegen in de hele wereld met een nieuwe invloed en een nieuw begrip.' Aldus het veelgelezen orgaan Newsweek, waarin uitdrukking gevend aan de gevoelens van velen, die zich over dit nieuwe pauselijk initiatief een oordeel trachten te vormen.

Kunnen wij deze gevoelens delen, of doen we goed onze nuchterheid te bewaren en niet te spoedig te spreken van een historische verandering van het karakter van de Christenheid?

Het is niet zo eenvoudig, het is in elk geval niet onmiddellijk raadzaam een bepaald gebeuren dat zich in onze tijd voor onze ogen voltrekt onmiddellijk van een label te voorzien.

We moeten gewoonlijk wel enige tijd wachten voor bepaalde verschijnselen hun definitieve vorm krijgen, en zelfs wanneer ze in een vaste vorm voor onze ogen verschijnen blijven ze vaak nog vragen oproepen.

Neem b.v. maar het opschrift boven dit artikel: 'Van de eeuwige stad naar het heilige land.'

Beide termen 'eeuwige stad' en 'heilig land' zijn historisch geijkt, maar beide zijn ook, op de keper beschouwd, betwistbaar en omgeven met een min of meer mythisch waas; men zou de stelling kunnen verdedigen, dat de reis van de paus ook een dergelijk 'mythisch' karakter draagt, min of meer symbolisch is, hoewel ze in zichzelf niet meer inhoudt dan de reis van een belangrijk man naar een oud land.

Het is heel goed mogelijk, dat in de loop van de komende jaren, of in de historieboeken die nog moeten worden geschreven, deze reis niet eens zal worden vermeld, of alleen maar in een noot zal worden aangetekend.

Maar dit neemt niet weg dat de trip van de paus als **symptoom van wat er vandaag in de kerkelijke wereld gebeurt** heel belangrijk is, omdat in die kerkelijke wereld zulke belangrijke verschuivingen vallen op te merken.

En dan is niet dit het belangrijkste, dat de paus met een fors gebaar te kennen geeft, dat hij niet langer 'de gevangene van het Vaticaan' is. Sinds 1870, het merkwaardige jaar van de pauselijke onfeilbaarheidsverklaring, droeg hij die naam, omdat datzelfde jaar het einde van de kerkelijke staat betekende en de paus in protest tegen datgene, wat hij als roof beschouwde van zijn gebied, besloot sindsdien de grenzen van het gebied van het Vaticaan niet meer te verlaten. Die situatie was al enige tijd veranderd en vooral paus Johannes XXIII toonde, dat hij zich als een vrij man door Italië bewoog. Zijn opvolger voegde er alleen maar wat bewegingsruimte aan toe.

Het is ook niet zo belangrijk, dat de paus door zijn reis de 'heiligheid' van de uit de heilshistorie zo bekende plaatsen in Israel onderstreepte en er ging bidden; hoezeer ook wij om verschillende redenen kennis van en belangstelling voor dit oude land op prijs stellen, wij willen deze dingen toch niet overschatten, omdat de Here ons geleerd heeft: 'De ure komt, dat gij noch op deze berg, noch te Jeruzalem, de Vader zult aanbidden. De waarachtige aanbidders zullen de Vader aanbidden in geest en in waarheid.' (Joh. 4:21, 23)

Maar het belangrijk historisch feit wordt door de pauselijke reis concreet gemaakt, dat de Roomse kerk met inspanning van al haar spirituele, intellectuele en morele krachten bezig is in een gigantische poging, om opnieuw de éne kerk van de éne wereld te worden.

Wat de verhouding tot het Protestantisme aangaat, men behoeft alleen maar de boeken van Hans Küng te lezen om uit te vinden, hoe Rome zich hierop bezint en heroriënteert.

Maar de reis van de paus onderstreept het uitsteken van de hand naar het Oosten, naar dat indrukwekkend geheel van Oosterse kerken, dat sinds eeuwen (1054) gescheiden leeft van de Westerse kerken.

Ook die Oosterse kerken begonnen los te breken uit hun isolement. Dat isolement was zo groot, dat zelfs de grote Zendingsbeweging van de 19de eeuw deze kerken niet aanraakte: de Orthodoxe kerken van Rusland tot Griekenland zijn tot vandaag toe allesbehalve zendingskerken geweest.

Er waren en zijn weliswaar Oosterse kerken, die met behoud van eigen gebruiken in de loop der jaren de gemeenschap met Rome herstelden, de z.g. **Uniat-kerken.** Het totaal-aantal leden van die kerken werd in 1950 geschat op 8.250.000, en ze werden gevonden van Syrië en Cilicië tot Joego-Slavië en de Ukraine. Hun eigen gebruiken, in afwijking van Rome, bestonden in hoofdzaak in het gebruik van de kerk bij het Avondmaal, de doop door onderdompeling en het huwelijk van hun geestelijken.

Maar het grote geheel van de Orthodoxe kerken van het Oosten leefde voort in isolement, en zo ergens, dan scheen wel hier de regel op te gaan: Oost is Oost en West is West.

Van twee zijden veranderde echter in onze tijd, de tijd van internationalisme en oecumenisme, de situatie.

Van de kant van het Oosten werden op verrassende wijze deuren opengebroken, toen zelfs de Grieks-Katholieke kerk van Rusland lid werd van de Wereldraad van kerken. Men kan hier ongetwijfeld van politieke beïnvloeding spreken en het laatste woord is hierover zeker nog niet gezegd, omdat we alle motieven op de achtergrond niet kennen. Maar er is hier toch ook meer aan de orde. De Oosterse Christenheid, die door de vurige oven van de Communistische vervolging heenkwam, zoekt ook contact en toenadering. Nog eens, het is heel moeilijk hier een gefundeerd oordeel uit te spreken, omdat de nieuwe Oosterse leden van de Wereldraad onmiddellijk begonnen met hun politieke vredespropaganda in hun nieuwe omgeving, maar tegelijkertijd is er toch ook een deur opengegaan.

Het kan niet verwonderen, dat in deze situatie ook van de zijde van Rome alle zeilen worden bijgezet. Rome voelt de ontzaglijke organisatie van de Wereldraad aan als een belofte en een bedreiging.

Er heeft zich een groot centrum van macht gevormd naast het Roomse centrum van macht; maar een combinatie van deze beide centra schijnt niet tot de onmogelijkheden te behoren.

In deze tijd wordt het tweede Vaticaans Concilie gehouden met zijn Protestantse waarnemers; in deze tijd maakt ook Paulus VI zijn reis naar Palestina.

Hoe liggen nu de verhoudingen?

De Oosterse, Orthodoxe of Grieks-Katholieke kerken hebben zeer bepaald een eigen karakter, onderscheiden beide van Rooms-Katholicisme en van Protestantisme.

Er is eens een Calvinistisch-gezinde patriarch in Constantinopel geweest (Cyrillus Lucaris, 1572—1638), maar zijn reformatiepogingen werden in zijn eigen kerk, mede door R.K. invloed, grondig van de hand gewezen.

En het kan niet worden ontkend, dat er veel meer overeenstemming is tussen het Grieks-Katholicisme en Rooms-Katholicisme, dan tussen deze twee en het Protestantisme.

Ongetwijfeld verwerpt de Oosterse kerk de leer van de onfeilbaarheid van de paus en ook diens primaat, en evenzeer de leer van de verdienstelijkheid der goede werken.

Maar in de aanvaarding van de leer der zeven sacramenten, inclusief de mis, van de verering van heiligen, inclusief Maria, de verering van ikonen in de kerk en van reliquiën, ademt ze hetzelfde klimaat als Rome.

Het valt niet te verwachten, dat in onze tijd van depreciatie van het dogma het oude leerverschil over de uitgang van de H. Geest (filioque) nog een grote rol zal spelen.

Daarom kan niet worden ontkend, dat de papieren voor kerkelijke toenadering tussen Rome en Byzantium, tussen de beide kerken die zich sieren met de toenaam 'katholiek', gunstig liggen; al malen de kerkelijke molen doorgaans langzaam, het is niet uitgesloten, dat er te zijner tijd een uitbreiding van de vermelde 'Uniat-kerken' plaats zal grijpen.

Ook als Protestanten zijn we daarbij natuurlijk geïnteresseerd.

Al hebben we bezwaren, nog steeds overwegende bezwaren, tegen onderscheiden belangrijke leerpunten, die in deze kerken worden verkondigd, toch mogen we niet over het hoofd zien, dat we hier te maken hebben met een stuk van de Christenheid, dat millioenen leden omvat, waarin we, om Calvijn's uitdrukking te gebruiken, 'sporen van de kerk' vinden, waarvoor we gebeden hebben en nog bidden als het ging en gaat om de vervolgde kerk van Oost-Europa en waarmee we contact, geestelijk contact hebben gehad in de concentratiekampen van de tijd van de tweede wereldoorlog.

Wanneer de eeuwenoude breuk tussen Oost en West zou worden geheeld, dan zouden we ons daarin alleen maar verblijden, ook al zou deze vreugde een niet-onvermengde vreugde zijn.

Echt en van harte blij zouden we alleen maar kunnen zijn, als zo'n hereniging vrucht zou blijken te zijn van een echte Reformatie, een totale terugkeer tot het Woord

(Vervolg op pag. 2)

Bovenstaande kaartjes (links Palestina en rechts een plattegrond van het verdeelde Jeruzalem) geven de plaatsen aan welke door Paus Paulus VI werden bezocht.

Hi Neighbours!

New Year brings changes, some noticeable others not seen. New clean calendars are hung, new mayors and city council members are sworn in, we have to use a new number whenever we write the year. Whatever the changes are, visible or not, I guess we all try to make a few in our own lives. We make up our mind to "do something" about our overeating, or exercising our bad habits or whatever we wish to improve. In magazines and newspapers, too, we find articles written to inspire us to make resolutions, and to stick to them. One caught my attention especially which I thought we could all do something about. Especially those of us who are parents can learn a lesson from an article written by Douglas R. Weston of the Canadian Pharmaceutical Association. It concerns the dangers in our own home, in our bathrooms, under kitchen sinks: the danger of poisoning. We term a death by poisoning accidental, and it is, but so often it could have been avoided. In this article Mr. Weston writes: "Last year more than 16,000 cases of accidental poisoning were reported in Canada. You will agree with me that this is indeed a large number and it should alarm us. Many cases were not reported as they were treated at home, by a doctor or pharmacist. One of the leading causes of accidental poisoning is acetylsalicylic acids. That word is impossible to pronounce to me and perhaps to you but if I remind you that we all buy quantities of A.S.A. tablets or aspirin as the Bayer Company's trade name. We have learned to accept them as very common household necessity as they are the best medicine to relieve pain. These innocent tablets have dangerous disadvantages. Children can easily eat an overdose of them as we usually do not hide them too far away.

We are tempted to buy stronger medication if our headaches, rheumatism or arthritic pain persists. These stronger types of "Aspirins" as we like to class them, can have serious side effects if taken over a prolonged period of time. Some contain harmful ingredients which can cause stomach upsets, kidney damage and may have a narcotic effect upon the person taken them. The Consumer Association of Canada has also published a detailed report on their tests of many of the well-known tablets sold as pain killers and they are emphatic in their warnings against taking more than a prescribed dose and not giving them to children under six.

Another danger we harbour in our homes frequently is poisonous substances like Javex, lye, turpentine or coal-oil. Young children are curious by nature and Mr. Weston urges us as parents to be extremely careful of storing these substances in safe places. We may transfer some poisonous substance from its original container to a pop bottle, jar or other container. We invite trouble by doing this unless we store it, well labelled in a safe place. Dry cleaning fluids, floor cleaning agents can also cause poisoning if a youngster should decide to sample it.

Crowded housing conditions may make it difficult to store these dangerous substances safely but we should make every effort to make home a safe place for young and old.

A lot has been written during the last year about the use and dangers of pesticides. There are the poisonous substance we buy to fight the pests and diseases which infect our fruits and vegetables. I had a chat with a staff members of our local Entamology Laboratory and he informed me that there is some misunderstanding in regard to all these articles written.

A federal chemist J. R. Miles has been testing the effects of pesticides used on our fruits and vegetables for the past 16 years and he found the pesticide residue on crops extremely small by harvest time. Farmers, vegetable and fruit growers use sprays and dusts with caution, using the time tables for its application which is prescribed by the manufacturers of the pesticides. Mr. Miles said his findings indicate that Canadians can be sure of safe, wholesome food, being offered for sale in Canada.

The danger to which we are alerted then is in the storing of the chemicals, the safety precautions which we fail to read on the containers and especially the way small home gardeners use these sprays. This last is of the greatest concern to the men in charge of tests, which were made.

The people with a small garden for their own use buy substances for insect control, not realizing the dangers to which they can expose their families by an overdose of the chemical or not adhering to the regulations to avoid spraying before a set date prior to harvesting. So we as householders have a responsibility to be more careful, read labels, even if the print is small, and keep our dangerous materials away from children and animals.

Here we are then with warnings given by people who study the results of the carelessness of our citizens. So often the results are found too late and young children are victims in many cases. We live in an age of development, research, new techniques and new materials. If some manufacturers had their way we would all live to be a hundred years, we would never become ill, our clothing would be almost indestructable, our homes and cars would last and last, but with all the products we can buy to preserve, to lengthen life to renew and save, life goes on as usual and it seems to many of us that cars and bicycles used to last longer, light bulbs used to be better, and we had less headaches because we had less to worry about. But that's life as they say. As long as we do our best to heed warning signs, red lights, worn spots and slippery back porches, we'll all probably end up with rheumatism, but that is one thing they haven't found a good pill for yet. Keep smiling neighbours.

Greetings from
Your Neighbour.

Van de Eeuwige Stad naar het Heilige Land

(Vervolg van pag. 1)

van God. Maar soms treffen ons uit de kring van de Oosterse kerken echt-Schriftuurlijke klanken, zoals b.v. uit de geschriften van Jacob Malik.

En wat de kerk van Rome betreft, het mag onze aandacht niet ontgaan, dat in deze kerk op een verrassende wijze op Bijbelstudie wordt aangedrongen, en dat in de nieuwe theologie van deze kerk (Theologie Nouvelle) deze bijbelstudie, hoewel niet vrij van Schriftkritische tendenzen, voorrang heeft.

De Australische emigrantendeminee J. W. Deenik schreef onlangs, dat we aan een gesprek met Rome nog niet toe zijn, omdat op de open Bijbel toch nog altijd enige onfeilbare en daarom indiscutabele Roomse dogma's komen te liggen, die een 'open gesprek' uitsluiten; hij gaf daarom de voorkeur aan de term 'ontmoeting', en ik denk, dat hij gelijk heeft. Maar ook die term 'ontmoeting' heeft een positieve inhoud. De ontmoeting van Paulus VI en Athenagoras kan symptoom zijn van een belangrijke toenadering. En wanneer deze ontmoeting leidt tot een wezenlijke confrontatie met het Woord van God, kan ze ook voor ons van betekenis worden.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

ABC

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 5.00 per year.
Alle communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Getuigen

— Arie, je bent een beste kerel, maar je neus is te lang, constateerde Hein Mekkerink, en hij voegde er met veel nadruk aan toe: — Als jij je nou es met je eigen biznis bezig houdt en ik me met de mijne, dan blijven we goeie vrienden....

Het is duidelijk, dat bovengenoemde Hein niet bezig was mijn uiterlijk te bekritiseren, ja, zelfs dat hij helemaal niet aan mijn eigenlijke neus dacht, toen hij het over dit lichaamsdeel had. Daar ben ik nog weer blij om ook, ondanks de nare opmerking van Hein, want mijn neus is om zo te zeggen een teer punt bij me. Dat komt, omdat mijn neus inderdaad wat lang is uitgevallen, zo lang zelfs, dat hij reeds dikwijls het voorwerp van spot en pret in familie- en vriendenkring geworden is. Bij die gelegenheden, die niet zo heel zelden zijn, pleeg ik uitwendig zuurzoet te glimlachen, en ben ik inwendig diep gewond, want wie de gevel aantast, tast het hele gebouw aan.

Daarom was ik opgelucht, toen ik bemerkte, dat Hein Mekkerink het over een figuurlijke neus had. Dat neemt niet weg, dat zijn opmerking me niet weinig schokte. Het was namelijk heel mijn bedoeling niet geweest, om me in te laten met Hein's biznis (of bizzenus), maar om een goed woord over een goede zaak te spreken. Ik wist, dat Hein van huis uit godsdienstig was opgevoed en om een of andere kwade reden in Canada de kerk finaal de rug had toegekeerd. Hij was getrouwd met een Canadees vrouwtje, dat zich helemaal door hem liet leiden. Ik heb wel eens gehoord, dat zij wel naar een kerk wilde, maar het terwille van Hein niet deed. Hein zelf was niet alleen onverschillig geworden, maar zelfs heel vijandig (en dus eigenlijk helemaal niet onverschillig). Vooral aan onze immigrantenkerk had hij een enorme hekel. Dat bleek vanmorgen weer, toen hij op het werk de hatelijke opmerking maakte, dat wij ons als leden van die Hollandse kerk (zo noemt hij onze gemeente, omdat hij weet, dat ik niet houd van die aanduiding Hollandse kerk) wel heel vroom en braaf zouden vinden en onszelf wel veel beter zouden achter dan de Canadezen, omdat we de enigen waren in de hele stad, die zowel op Kerstfeest als op Oudejaarsavond en Nieuwjaarsdag in de kerk zaten.

Naar aanleiding van deze opmerking had ik Hein gevraagd, waarom hij toch altijd zo hatelijk deed tegenover de kerk en of hij niet besefte, dat hij daardoor alleen maar verried, hoe onrustig hij zelf inwendig was. In gebrekkige woorden wees ik Hein op Hem, Die rust kan schenken.

Toen volgde de bovenvermelde opmerking over mijn (figuurlijke) neus. En ook die opmerking toonde weer duidelijk, dat Hein er nog lang niet klaar mee was, dat hij onzeker was van zichzelf. Ik nam me voor, om er nog weer eens met hem over te beginnen. Je kunt nooit weten....

Ja, zo probeer je zelf een heel klein beetje te getuigen, en ik weet het bar goed, dat ik het lang niet goed genoeg en lang niet vaak genoeg doe. En toch, hoe meer ik over Evangelisatie hoor — en tegenwoordig horen we er veel meer over dan vroeger, en daar mogen we wel dankbaar voor zijn! — hoe meer ik over Evangelisatie hoor, hoe sterker ik ervan overtuigd raak, dat het persoonlijke getuigen van de leden van de kerk het eerste en het laatste middel van evangeliseren is.

In het afgelopen jaar zijn er drie personen midden uit de wereld tot onze kerk overgekomen. De dominee memoreerde het op Oudejaarsavond in de preek. Drie is niet veel, maar onder ons een record. Die drie zijn niet tot hun Heiland gekomen door grootscheepse acties en organisaties, maar door contacten met onze mensen, die zich niet voor het Evangelie geneerden, maar net zo lang aan hun jassen bleven trekken, tot ze hen meekregen naar de kerk.

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

Ik ben wel geen dominee en ik heb nooit in die dingen gestudeerd, maar ik ben wel eens bang, dat we heel veel organiseren op het gebied van de evangelisatie en heel wat plannen maken en telkens wat nieuws onder onze neuzen (lange of korte) geduwd krijgen, maar dat er van het persoonlijk praten met buitenstaanders zo weinig komt.

Verleden week had ik het hierover met buurman Mol. — Ja, Arie, zei die, — het gaat hier al net zo mee als met zo heel veel dingen onder ons: we praten veel en we zijn machtig in het vergaderen en organiseren, maar we doen zo weinig.

Veel praten en weinig doen. Daar heb ik zelf eens wat van gezegd in onze plaatselijke evangelisatiecommissie een jaar of vijf geleden, en dat was het begin van het einde van mijn lidmaatschap, want, ach en wee, wat ik zei viel in verkeerde aarde!

In die dagen van weleer (tegenwoordig is onze evangelisatiecommissie gereorganiseerd, zoals al onze organisaties van tijd tot tijd worden gereorganiseerd, opdat wij altijd zouden kunnen blijven organiseren), in die dagen dan, toen onze evangelisatiecommissie nog niet zo vlot werkte als tegenwoordig, had men grote plannen!

Er ging geen vergadering voorbij, of er was wel een, die een nieuw idee had en een ander licht deed schijnen. Zo hebben we toentertijd hevige discussies gevoerd over het voorstel van een van de aspirant-evangelisten, om de grote sportarena van onze city af te huren en daarin massabijeenkomsten te organiseren. Op een gegeven ogenblik was de meerderheid van de commissie er voor. Men begon het er zelfs over eens te worden, om twee massameetings te houden, een in het Engels en een voor de duizenden mannen van Neerlands stam. Terwille van de laatsten wilde men een kerkelijke grootheid uit Holland laten overkomen, omdat de Hollandse predikanten in Canada nog niet voldoende bewijs hadden geleverd, dat zij hun sporen hadden verdiend op het gebied van Evangelisatie. Toen buurman Mol, die in die bewogen dagen ook lid was van de commissie, de nuchtere opmerking maakte, dat we dan ook een rally in het Duits moesten organiseren, omdat er in onze stad meer Duitse dan Hollandse immigranten waren, werd hij met verwijtende blikken aangezien, alsof hij aan het spotten was.

Zelf meende ik te moeten manen tot nuchterheid, eenvoudigheid alsmede bescheidenheid, waarop de voorstanders van grootscheepse acties verklaarden, dat het mij en Mol en enige anderen aan geloof en moed en kracht ontbrak.

Na enige maanden, toen men al tot een tamelijk ver gevorderd stadium van organiseren was gekomen, bloedden de plannen om een of andere reden tamelijk snel dood. Men had vergaderd en gedebatteerd, gerekend en geschreven, maandenlang, doch intussen geen enkele ongelovige bereikt.

Na deze mislukking wilden de aanhangers van massameetings contact zoeken met alle kerken van de city, om met vereende krachten Billy Graham en zijn hele team hier te krijgen, ofschoon men zeker wist, dat Dr. Graham het Hollands niet machtig was. Hierop barstten de discussies los over samenwerking met andere kerken, over valse en ware kerken en over grondslagen en zo. Na veel vergaderingen werd het aan de meerderheid van de commissie duidelijk, dat ook dit moeilijk te verwerkelijken was. Intussen hadden de onbekeerden in onze stad nog steeds niet van ons gehoord. Mol en ik en enige anderen begonnen er op te wijzen, dat we veel praatten, doch weinig deden. De toenmalige commissie achtte deze woorden onaangenaam en begon ons enigszins te beschouwen als spaken in de wielen.

Daarom werd er aan alle kanten verlicht adem gehaald, toen de buurman en ik beide in de kerkeraad werden herkozen en vanwege drukke werkzaamheden voor het lidmaatschap van de evangelisatiecommissie moesten bedanken.

Vervolgens heeft de van vele ideeën zwangere commissie T.V.-uitzendingen willen organiseren. Dit bleek evenwel te kostbaar te zijn.

Hierop vernederde men zich, door prijs op te vragen bij de plaatselijke radiostations voor uitzendingen van een half uur elke avond. Zelfs dit werd te kostbaar geacht.

Onverdroten verder gaande nam men het initiatief tot strandconcerten in de zomer aan het lake, dat zich zo'n twintig mijl buiten onze stad bevindt. Strandconcerten met spreker, zogezegd. Die spreker was onze dominee, die niet veel zin had, maar wel moest, om niet voor onevangelisch door te gaan. Onze music band Excelsior, die in die dagen zich nog in het beginstadium bevond, verleende enthousiaste medewerking en stond elke zondagmiddag op het strand hymns te blazen. Het klonk niet al te zuiver, maar het was goed bedoeld, en het was hoogst ongepast, dat die kwajongens van mij die strandconcerten-met-spreker bestempelden als uitvoeringen van de Bietenbouwers.

De belangstelling van onze eigen gemeenteleden voor deze evenementen was meer dan bevredigend. Drommen kerkleden begaven zich in de middag naar de beach voor dit goede doel en misten daardoor de avonddienst in de kerk. Intussen bleken de niet-gelovigen meer belangstelling voor zon, zand en zee te hebben dan voor de zwetende en blazende evangelisten. Men raadt het al: de strandevangelisatie heeft ook maar een kort leven gekend.

Door al deze ervaringen gekrenkt, teleurgesteld, doch ook in wijsheid toegenomen is de Evangelisatiecommissie haar arbeid drastisch gaan beperken, en langzamerhand begon het idee zelfs te leven, dat het niet de commissie was, maar de kerk, alle leden, die moesten evangeliseren door hun daden en woorden.

De commissie is niet zo groot meer als voorheen, maar werkt veel doelmatiger, zoals meestal geschiedt met kleinere commissies.

De Zaterdag-Bijbelschool, de Vakantie-Bijbelschool en de verspreiding van lektuur beleven onder de leiding van de commissie een goede tijd.

Maar wat het belangrijkste is: Het begint meer en meer tot ons door te dringen, vooral door de prediking, dat er geen beter getuigenis voor Christus is dan het persoonlijk getuigenis, en dat evangelisatie geen taak is voor commissies alleen, maar voor allen.

Drie verblinden bij ons hebben het Licht gezien en zijn vandaag blijde en aktieve kerkleden, een voorbeeld voor velen. En dat is, onder Gods zegen, gebeurd door middel van persoonlijke contacten, persoonlijke gesprekken met vrienden en kennissen, die de Heiland beleden.

Wie weet, zullen er ook dit jaar weer drie of meer vruchten zijn onder ons!

In ieder geval moet ik blijven praten met Hein Mekkerink, ondanks zijn boze opmerkingen over mijn neus, mijn zwakke plek.

Wie weet....!

Arie.

Ingezonden

DE SCHOOLBELASTING

Geachte Redakteur,

Met instemming heb ik de artikelen van Prof. Snapper, Mr. Elgersma en Rev. Hoytema gelezen over het christelijk onderwijs.

Met Mr. Elgersma ben ik het eens, dat er een onbillijkheid bestaat tussen Openbaar en Christelijk Onderwijs. Ieder jaar, als ik mijn taxbill krijg, en dan zie, hoeveel ik moet betalen voor Public School en Canadian Highschool, voel ik die onbillijkheid, en vanwege die onbillijkheid moeten de christian teachers een minder salaris zich toebedeeld zien dan hun collega's aan de Public School. En moeten de voorstanders van christelijk onderwijs dubbele lasten dragen. Dit is *ondemocratisch*.

Maar hoe hier uit te geraken? Rev. Hoytema vraagt, wat moet er gedaan worden? Wel, mijnheer de Redakteur, de vraag van Rev. Hoytema heeft ook mij al lang bezig gehouden. En ik wil op bescheiden manier trachten een weg te wijzen, om te trachten hier uit te geraken. Maar het zal wel een lange en moeilijke weg worden. Een weg van veel werken en organisatie.

Maar de zaak, waarom het gaat, is het meer dan waard. Wanneer de provinciale districten van christelijke scholen eens een gedegen stuk gingen opstellen, waarin o.m. ook gewezen wordt op het onbillijke van het betalen van de taxes van hen die voorstanders zijn van christelijk onderwijs, en, dan, zo'n stuk eens laten tekenen door alle voorstanders van christelijk onderwijs van 18 jaar oud en daarboven. Ik bedoel een petitionnement, en dan niet zich tot één bepaalde kerk beperken, maar deze zaak zo breed mogelijk opzetten, namelijk van alle kerken van Nederlandse oorsprong.

Ja, verder nog, er zijn ook Canadezen, die voor christelijk onderwijs zijn. Dezulke moet men ook vragen te tekenen.

Dit petitionnement moet dan aangeboden worden aan de Prime Minister en aan de Ministers of Education.

Dit vereist organisatie en tijd en werk. Maar gezien de belangrijkheid zijn er ongetwijfeld velen, die hier hun schouders onder willen zetten. En wat ook zeer belangrijk is, de plaatselijke leden van het Provincial Parliament bewerken. Vergaderingen beleggen, een spreker op laten treden, en de M.P.P. uit nodigen voor de vergadering.

Het is maar een eenvoudige poging, en wanneer er betere gedachten of plannen zijn wil ik de mijne graag terugnemen.

Met dank voor de plaatsing,

H. Boutien,
R.R. 2, Monkton, Ont.

Beelden van en uit
NEDERLAND

Op een zachte eerste januaridag, aan de kust zelfs stralend zonnig — de merel liet een schuchtere fluittoon horen — gleed Nederland het nieuwe jaar in. Het koude 1963 was vertrokken.

Er zit altijd een klein tikkeltje hoopgevends in een nieuw begin. Johnson en Croestsjow, de leiders van de twee machtigste landen, zongen een vredeslied en dat is altijd beter dan dat er met het zwaard wordt gerammeld. Deze zondige wereld zonder onrust — Skoplje had op Nieuwjarsdag weer een waarschuwende aardbeving en Cyprus zag een oplaaien van de vete tussen oude vijanden: de Griek en de Turk! — is niet denkbaar; toch waren de wolken, voorzover wij er tegen aanzien, wel eens donkerder dan bij deze jaarwisseling.

Dat geldt ook het oude Vaderland van de meeste Calvinist-Contact lezers.

Het ziet er in menig opzicht nogal rooskleurig uit. Uiteraard kan men de donkere bril opzetten en klaagliederen zingen, doch vlak na Kerstmis klinkt dit vals en een mens, die zijn hulp en sterkte van de Heer zijn God verwacht, moet zelfs kunnen zingen in de nacht.

Ik dacht, dat dit Bijbels is.

Ook dat we dankend de zegeningen uit God's Hand ontvangen. Wie zou niet de weldaden, in 1963 over het Nederlandse volk uitgegoten, met dankbaarheid opmerken?

We gaan dat nu eens niet uitstallen met enorme cijfers over in- en uitvoer, overschotten op de betalingsbalans, een enorm aantal schepen in Rotterdam's haven, zodat men hoopt New York te hebben overtroffen en Rotterdam de eerste haven ter wereld is, onze grote prestaties op agrarisch gebied, de rijkdom aan aardgas — dit moeraslandje wordt straks Europa's leverancier! — onze technische expansie (Philips en Shell behoren tot de grootste wereldconcerns) en al die in tabellen en grafieken uit te drukken prestaties, die de Nederlandse volkskracht demonstreren.

Er zijn ook andere indicaties. Kleinere, doch veelzeggende!

Bijvoorbeeld, de collecte in de kerk voor de diaconie heeft een anedre bestemming dan vroeger. Natuurlijk zijn er nog "armen" die hulp ontvangen, doch dikwijls is de opbrengst voor andere doeleinden, als gezinszorg en bejaardentehuizen, bestemd.

De nood in direct financiële zin is veel verminderd. Mede door de sociale voorzieningen, sinds 1911, maar vooral ook na 1951 getroffen. We kunnen ons geen betere wetgeving voorstellen bij de vele (misschien te vele) wetten, dan de ouderdomsverzekering en de weduwen- en wezenwet.

Heeft men ooit vroeger een blik door een raam van een armenhuis geworpen? Of van een weeshuis?

In Canada woont een nu reeds op jaren gekomen echtpaar, wiens vader en moeder na een bezoek van de burgemeester — geklede jas, hoge hoed en wandelstok met zilveren knop — in de goede oude tijd f 1.— per week bij de armmeester konden halen.

Misschien zijn er vandaag ook nog vergeten groepen, doch globaal genomen mag met dank aan God gezegd worden, dat er in Nederland geen armoede wordt geleden.

Dit is maar één, hoewel hoogst belangrijk, feit!

Waar een Wim Kan, die op Oudejaarsavond het Nederlandse volk voor de radio weer op kostelijke wijze de spiegel voorhield, echter over zwijgt.

Waarom, zouden we willen vragen?

Hij noemde het nieuwe, in juli 1963 opgetreden ministrie een Kabinet zonder gezicht. D.w.z. er zitten, met uitzondering misschien van Mr. Luns, geen uitzonderlijke karakteristieke figuren in.

Het is in het algemeen een club van jonge mannen. Maar deze "jongens" hebben het in Brussel en Straatsburg toch maar klaargespeeld om vitale Nederlandse belangen te handhaven, ook tegenover grote broers als de Westduitse Bondsrepubliek en het Frankrijk van De Gaulle.

Daarvoor was, en dat is een unicum in Nederland, een Kabinetszitting nodig op zondag. De ironie wilde, dat Mr. Biesheuvel, voorzitter van de vergadering van de Ministers van Landbouw der E.E.G.-landen, een in Brussel voorgestelde vergadering op zondag geweigerd had en daarvoor in het Weekblad der A.R.-Partij lof was toegezwaaid!

We behoeven, geloof ik, niet de oude geloofsbelijdenis te citeren, om duidelijk te maken, dat een flinke Regering, die het gezag hoog houdt, de wet handhaaft, de belangen van een volk — en niet die van eigen zak — behartigt, ook een weldaad van God is.

Haar taak wordt al moeilijk genoeg. Speciaal op economisch terrein, waar het er om gaat de loon- en prijsspiraal in de hand te houden.

Als men ziet, dat de havenarbeiders een verbetering der lonen met 17% als te weinig afwijzen, en ook de bouwvakarbeiders nog niet tevreden zijn, kan men de vrees, die ook in Regeringskringen bestaat, zeer wel verstaan.

Prof. Verrijn Stuart, de voorzitter van de Sociaal-Economische Raad (S.E.R.) sprak dan ook van risico en onzekerheid, licht en schaduw.

Verwacht wordt, dat een aantal kleine bedrijven het, vanwege het toenemende kostenpeil, niet zullen kunnen bolwerken en dat deze opgeslokt worden door grotere ondernemingen.

Er is toch een merkwaardige beweging gaande, waarover men zich in Den Haag niet druk maakt, maar die toch bedenkelijke kanten kan hebben.

De Zwolsman-kongsie, vooral werkend met buitenlands kapitaal, koopt hotels, maatschappijen tot exploitatie van onroerende goederen, sigarenfabrieken etc. op en wordt een economische olifant, waarvan je nog maar moet afwachten, wat hij gaat uitspoken. De Nederlandse wetgeving is niet al te sterk, als het gaat om bestrijding van monopolie- en kartelvorming.

Gezien de voortdurende inflatie is er een vlucht in onroerende goederen. Landerijen, die enkele jaren geleden zeer laag geprijsd waren, brengen nu reeds weer 5 tot 6000 gulden per ha. op, wat op basis van het rendement veel te hoog is.

De Nederlandse politiek van de laatste jaren is geheel gericht geweest op werkgelegenheid voor allen en een gunstige betalingsbalans, d.w.z. een overschot uit handel en diensten. Door de hogere lonen van arbeiders en ambtenaren vreest men een sterke verhoging van de import (buitenlandse consumptie- en luxe artikelen), geen gelijkwaardige verhoging van produktie met als gevolg een sterkere inflatie en . . . op de achtergrond afnemende werkgelegenheid en eventuele werkloosheid.

Zo ver is het echter nog niet en gezien de nogal optimistische geluiden uit de ons omringende landen, waar de koopkracht ook nog schijnt toe te nemen, kan het ook allemaal wel wat meevallen. Momenteel althans zitten we nog met een zeer krappe arbeidsmarkt, waarbij de plukjes Spanjaarden, Grieken en andere buitenlanders, die in ons land werken, weinig soulaas bieden.

Doch bij dit alles is duidelijk, dat de Regering de hand aan de pols moet houden. En niet alleen de Regering, maar evenzeer het bedrijfsleven en de vakbeweging.

De laatste heeft het zeker ook niet licht. Haar leiders staan onder druk, wat reeds tot de ontslagneming van de heer C. J. van Mastrigt als voorzitter van het Christelijk Nationaal Vakverbond heeft geleid.

De arbeiders ruiken buit en handelen zo nodig buiten hun vakbonden om en dat is evenzeer een bedenkelijk verschijnsel.

De welvaart — men weet dat in Canada — brengt ook zijn gevaren mee. Ook voor het geestelijk leven!

Maar nogmaals, laten we in dagen van oogst niet klagen. Mijn oude leermeester in de journalistiek vertelde graag het volgende:

"Toen ik jong was ging het mij goed. Ik was hoofd van een school, schreef boeken, die het deden, werkte mee aan bladen, had een gelukkig gezinsleven.

Bij huisbezoek zei ik tegen de ouderling, een oude wijkbroeder, dat dit succes me soms benauwde. Immers, de Here Jezus had gezegd: In de wereld zult gij verdrukking hebben!

Een glimlach was over het gerimpelde gelaat van de ambtsdrager gegaan en zijn antwoord was: "Broeder, aanvaard God's gunstbewijzen. Als Hij het nodig acht, kom je nog wel iets anders tegen in het leven."

Toen mijn mentor mij dit vertelde, had hij een vrouw en een dochter verloren en was hij reeds jaren aan 't bed gekluisterd, hoewel hij met een kleine stellage voor zich nog artikelen kon schrijven.

Zullen we het in 1964 ook maar aan God overlaten?

Cn.

VERBORGEN WONINGKOSTEN

(Canadian Scene) — De verschillende bedragen die nog eens extra betaald moeten worden wanneer de koop van een nieuwe woning wordt afgesloten, zijn niet altijd een verrassing voor de koper, maar toch gebeurt het nog maar al te vaak, dat deze zg. "verborgen" kosten geheel nieuw zijn voor de koper en soms een ware financiële slag voor hem betekenen. Bona fide makelaars stellen hun klanten van deze bijkomende kosten op de hoogte, maar er zijn helaas ook makelaars die menen, dat de koop eerder zal kunnen doorgaan zolang de koper van deze kosten niet af weet. Het is dan ook goed nieuws dat de Canadian Association of Real Estate Boards dit probleem onder de ogen heeft gezien en meer bekendheid probeert te geven aan het feit, dat de nieuwe huiseigenaar zodra de koop gesloten is, gewoonlijk bepaalde bedragen met een totaal van $ 200 tot $ 500 krijgt te betalen. Het is eigenlijk niet juist om deze kosten "verborgen" te noemen, omdat zij alle gerechtvaardigd en logisch zijn. Het verrassende element ligt hierin, dat ze naast de vastgestelde eerste betaling en op dezelfde tijd betaald moeten worden. Deze kosten bestaan uit belasting, brandstof, rente op de eerste hypotheek, water, verzekeringen. De belasting op een huis met een N.H.A. hypotheek moet vooruit betaald worden. Heeft de vorige eigenaar deze dus reeds betaald, dan moet dat aan hem worden terugbetaald. De olie die reeds in de tank zit moet betaald worden. Betrekt de koper een huis met een nieuwe N.H.A. hypotheek, dan heeft de leenbank de rente op de eerste datum van de laatste betaling aan de bouwer afgehouden. De koper moet deze interest dus aan de bouwer terugbetalen. Is er reeds water vooruit betaald, dan moet ook dat verrekend worden en daar het hypotheekkantoor haar bezittingen van het begin af beschermd wil zien, moet het huis ook verzekerd zijn. Verschaft de makelaar deze inlichtingen niet vrijwillig, dan dient de koper daarnaar te informeren. Het onderhoud van een eigen huis is al reeds op zichzelf een zware financiële last en kosten die daar nog bij komen, waar niet op gerekend is, kunnen deze last vaak te zwaar maken.

BANTOES KIEZEN
APARTHEID
MATANZIMA PREMIER

De Wetgevende Vergadering van de Transkei — samengesteld na de pas gehouden verkiezingen in dit gebied — heeft met 54 tegen 49 stemmen het stamhoofd Kaiser Matanzima als de eerste hoofdminister van de zelfregerende Transkei aangesteld.

Deze keuze van de Kôsas wordt algemeen als een motie van vertrouwen van de Bantoes van dit gebied in de politiek van de Zuid-Afrikaanse regering beschouwd.

Kaiser Matanzima heeft bij vele gelegenheden het beleid van afzonderlijke ontwikkeling gesteund. Hij heeft verklaard, dat de blanken in de Transkei geen stemrecht zullen krijgen, zodat dit gebied een zuiver Bantoeland zal blijven.

Kort geleden wees Matanzima ook een aanbod van geldelijke hulp uit Amerika van de hand omdat "De Republiek van Zuid-Afrika voldoende hulp aan de Transkei biedt".

Matanzima, hoofdman van Emigrant-Temboland, heeft een graad van de Universiteit van Zuid-Afrika. Zijn hoofdvakken waren het Romeins Recht en politiek. In zijn verkiezing tot hoofd-minister heeft hij een overwinning behaald op het opperhoofd Victor Poto, die wel zekere rechten aan blanken in de Transkei wilde geven.

Het wordt dan ook als zeer opmerkelijk beschouwd dat de Kôsas, ondanks hun gevoel voor traditie, hoofdman Matanzima verkozen boven het opperhoofd Poto, die eigenlijk de meerdere in rang is. Dit bewijst volgens waarnemers nog duidelijker, dat de Wetgevende Vergadering ondubbelzinnig gekozen heeft tegen een veelrassige gemeenschap.

Afscheid van Klein-Azie en het Europese gedeelte van Turkije

DOOR FRANCES VAN BELZEN

•

EEN BRIEF UIT ATHENE ②

De zon stond reeds stralend aan de hemel, toen ik de volgende morgen om zeven uur werd gewekt. Door de patrijspoort kon ik nog juist kaap Sunion zien met de resten van de tempel van Poseidon. Hoewel ontdaan van de luister van weleer, kunnen we ook heden ten dage grote bewondering koesteren voor de Griekse bouwkunst. Gouden zonnestralen wierpen hun lichtbundels op de vele pilaren van het eeuwenoude gebouw, dat voor elke zeevaarder als een baken in zee was. Voor de Grieken betekende het tevens een defensiepunt voor het land. Ook dit schone werd echter na korte tijd aan het oog onttrokken. We lieten de Egeïsche zee achter ons, om de golf van Athene binnen te varen. De ochtendtemperatuur was verrukkelijk en het gezicht op de Griekse kust buitengewoon mooi. Vele eilandjes doken onverwachts voor ons op, alsmede steile rotsblokken met grillige vormen. Allemaal onbewoonde stukjes grond, waaraan het Griekse land zo rijk is. We voeren op Piraeus aan, de voorstad van Athene. De dorpen aan de kust kwamen dichterbij en overal zagen we nu de Griekse kerken. We hadden een Islamitisch land met z'n moskeeën en minaretten achter ons gelaten om een Christelijk land aan te doen. Het gaf ons een goed en vertrouwd gevoel en we konden niet genoeg krijgen van de vele Griekse tempels en kloosters die we op de bergtoppen zagen. Waar de heuvels nog in de ochtendnevel gehuld waren, deed de verrekijker goede diensten om vooral niets te missen van het schoons rondom. De Griekse schepen die ons op deze waterweg voorbij voeren, zagen er helder en verzorgd uit.

Opgang Areopagus

Precies om tien uur lagen we in de haven van Piraeus gemeerd en reeds een kwartier later liepen we de schone, brede hall door van het havengebouw, om op een dito straat uit te komen. Na een verblijf van vele maanden in een minder ontwikkeld land, was het een verademing om goed geplaveide wegen te zien.

Hoewel de lentedatum nog niet was aangebroken, was een kort jasje voldoende en ontdekten we alras de bloeiende mimosabomen op verscheidene plekken in de stad. In lange rijen sierden de trossen gele bolletjes de straatkanten en ontdekten we tevens dat de trottoirs uit grote marmeren tegels bestonden.

Tours naar de Acropolis in Athene waren ons reeds aan boord aangeboden, maar we vonden het beter om individueel te handelen. Taxies waren erg prijzig en diverse bussen liepen tot vlak aan de kade. Evenals in Istanbul waren deze wat verouderd, doch we kregen het idee dat alles goed werd onderhouden. Gedurende de rit naar de stad probeerden we reclames en straatnamen te ontcijferen, maar om al rijdende het Griekse schrift te lezen, viel niet mee. Al spoedig drong het tot ons door, dat velen Engels en vooral ook Frans spraken en verstonden.

Toen we aan het eind van de busroute gekomen waren, kregen we even de indruk van Parijs. Constitution Square in Athene vertoonde n.l. veel gelijkenis met de Franse hoofdstad. Uitnodigend stonden fleurige gedekte tafeltjes met moderne stoeltjes op de terrassen. Kiosken en bloemenstalletjes hadden druk werk en menige Griekse vrouw liep met een bouquet naar huis toe. Over het algemeen genomen kleden de Grieken zich met zorg en de vrouwen vond ik elegant. Ook in dit land zijn de mensen arm, maar hun kleren zijn heel en schoon, dus valt het minder op. Vanaf het terras hadden we een mooi uitzicht op de sinaasappelbomen in het plantsoen tegenover ons. De zon wierp haar stralen op de fel gekleurde oranje vruchten, die als lampjes tussen de bladeren hingen. In de smaakvol ingerichte etalages der winkels was er voor elk wat wils. Als vrouw zijnde heb ik me vergaapt aan het prachtige borduurwerk, leerbewerking en wollen stoffen waarin veelal het motief van de Griekse sleutel was verweven. Voor onze begrippen waren de prijzen laag en heel verleidelijk waren de poppen in hun diverse nationale klederdrachten. Deze zijn natuurgetrouw nagebootst, zeer kleurrijk met veel goud gegarneerd. Mooie souvenirs waren voor weinig geld te koop. Het was echter niet onze bedoeling om de tijd door te brengen met winkelen, want Athene heeft veel interessanter bezienswaardigheden dan winkels en plantsoenen. Het doel van onze trip was de Acropolis en Areopagus. De rit daarheen duurde niet lang en we waren verwonderd om zo vroeg in het voorjaar zoveel toeristen daar reeds aan te treffen. Vooral de U.S. marine was er ruim vertegenwoordigd. De geplaveide weg voerde tot halverwege de Acropolis, waar de kunst der Griekse bouwwerken tot op grote afstand bewonderd kon worden. Een enorm theater van Herodes Attikus, ligt tegen de Acropolis opgebouwd en deels uit de rots gehouwen. Prachtig zijn de vele Romeinse bogen dit dit odeon sieren. Eens stonden hier onder, in nissen, gebeeldhouwde figuren die tevens dienden om het balcon te stutten. Vijfduizend toeschouwers konden in de tweede eeuw van onze jaartelling in dit gebouw concerten beluisteren of dramatische toneelvoorstellingen gaan bezien. IJverige handen waren nog bezig met de restauratie van verschillende punten en de marmeren zitplaatsen waren reeds weer geheel intact. Gedurende het seizoen, dat in Griekenland wel ettelijke maanden zijn, gezien het gunstige klimaat, worden hier weer spelen opgevoerd.

De schrijfster staande voor het Parthenon, Athene.

Een marmeren trap bracht ons naar de Propylaen, waaraan al veel was herbouwd. Vol bewondering keken we naar de geweldige bouwwerken en de prachtige stijl. De "heilige weg" volgend kwamen we aan de beroemde Parthenon met zijn grootse en vele zuilen, die verschillende galerijen vormen. Het is haast onbegrijpelijk dat een gebouw zo lang en zo goed intact kan blijven. Omstreeks het jaar 450 voor Christus begon men met het bouwen van deze tempel, onder de bekwame leiding van Griekse architecten. En zo zien we in de twintigste eeuw nog de prachtige zware zuilen staan, alsof ze pas enkele jaren oud zijn. De marmeren vloer en galerij zijn nog gaaf en even solide als voorheen. Een fantastisch gezicht moet het geweest zijn om alles in onbeschadigde staat te hebben gezien. Hier en daar zagen we een pilaar waarvan een stuk was verschoven toen een aardbeving de plaats teisterde. Echter tot aan de zeventiende eeuw heeft ook deze tempel praktisch ongeschonden geprijkt boven op de Acropolis van Athene. Het is heel begrijpelijk dat de Grieken altijd even trots geweest zijn op hun gebouwen, die de eeuwen door, weer en wind hebben getrotseerd. En het moet hen wel heel erg aan het hart gegaan zijn, dat tijdens de Turkse overheersing de Parthenon tot kruitmagazijn werd ingericht. De gevolgen bleven daarvan niet uit, want op zekere dag is door onvoorzichtigheid of wat het ook geweest mag zijn, een deel van de tempel de lucht in gevlogen. Het dak en de voorgevel werden daardoor hevig beschadigd. Het Erechtheum (tempel gewijd aan Athene Polias en Poseidon Erechtheus) die naast de Parthenon stond, kwam er vrij goed onderuit. Opvallend zijn hier de uniek gebeeldhouwde vrouwenfiguren, zes in getal, met hun prachtig gedrapeerde japonnen. Op hun hoofden steunt een soort zijvleugel van deze tempel, die de Karyatiden genoemd wordt.

Als een machtige burcht liggen bovengenoemde tempels en nog vele andere resten hoog op de Acropolis, omgeven en gestut door een dikke muur. Op sommige plaatsen loopt de berg steilrecht naar beneden en vond ik het maar griezelig om op die plekken over de muur te kijken.

Vlak naast al deze schoonheden ligt een vrij lage heuvel, waar niet veel toeristen heengingen. Er staan dan ook geen overblijfselen van tempels op, die aan alle mogelijke goden waren gewijd. Door de meesten werd dan ook geen aandacht geschonken aan de Areopagus, waar Paulus op zijn reis door Griekenland, zoveel eeuwen geleden, de onbekende God kwam prediken.

(Wordt vervolgd.)

Nieuwe Schotse Artiest in Wol

door Edwin M. Payne.

(Can. Scene) — Elizabeth LeForte, de beroemde "Kunstenares in wol" van Cape Breton, wier portretten gevonden kunnen worden in Buckingham Palace, het Witte Huis en het Vaticaan (haar portret van Paus Pius XII hangt in de kunstgalerij van het Vaticaan) is bezig met het handknopen van wat belooft haar grootste meesterwerk te worden — een geweldig tapijt, dat de kruisiging van Christus uitbeeldt.

Deze vrouw van Nieuw Schotse afkomst heeft zich een wereldreputatie verworven doordat zij met vaardige vingens en een gebogen spijker, met behulp van de schapen van Cape Breton de oude kunst van het knopen van tapijten met de hand weer tot leven heeft weten te roepen. Ze had deze kunst geleerd van haar moeder, die het weer van haar moeder had geleerd, enz. Een opeenvolging van geslachten van geharde boeren- en vissersmensen uit Cheticamp in Nova Scotia.

Haar levenswerk is begonnen in 1941 toen zij besloot te proberen een kerstkaart na te maken op een kleed. Pas in 1945 echter werd ze ontdekt door een gepensioneerd zakenman uit Toronto, die op zoek was naar echt Canadees haakwerk voor zijn zaak in Margaree Harbour. Een nieuwe wereld ging open voor het talentvolle meisje dat intussen Engels had leren spreken.

Elizabeth LeForte gebruikt alleen de beste kwaliteit wol, die ze opkoopt van de haar omringende boerderijen en op Prince Edward Island laat behandelen. Haar bijzondere gave ligt hierin, dat ze elke kleur, die zij voor haar werk nodig heeft in wol weet weer te geven. In een van haar grootste tapijten over de geschiedenis van de Verenigde Staten heeft ze 390 kleuren gebruikt in 7 mijl dunne twee-draads wol en 1¾ millioen steken.

Gedurende de zomermaanden geeft Elizabeth LeForte demonstraties van haar zeldzame talent aan de toeristen die Margaree Harbour bezoeken. Haar werk is opgehangen in de LeForte Gallery, en ze is een van de belangrijkste vertegenwoordigsters van "Cheticamp Work", die tot de beste handgeknoopte tapijten van ons land worden gerekend.

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(17)

Jochem ziet de tjalk wel afdrijven en zijn nachtgewende ogen onderscheiden in het pinkende licht van de beide lantaarns het gebogen figuurtje wel, dat iets te zoeken heeft op de plecht. Dan vloekt hij wéér, maar dit kermend vloeken heeft de klank van een gebed om vergeving. Of wás het dat? Was het géén vloek, die klacht?

Giel begrijpt er geen lor meer van. Kunnen ze nou ineens geen stootje meer velen van elkaar? Hoe vaak is dezelfde grap met daverend gelach ontvangen? En nou, het was menens, dat voelde hij wel aan de meppen, die die rabauw uitdeelde. Maar je kan immers op een schuit geen blijvende mot hebben. Bovendien, wat verbeeldt de schipper zich? Meent hij soms dat dat schipperinnetje ook zo hals over kop verliefd op hém is geworden?

"Ze moet niks meer van je hebben, schipper," roept hij vergevensgezind naar achteren.

Nijdig keert Jochem zich om. "Dat is jouw schùld, kuiken! Als ik je toch zeg, dat je..."

Hij doet twee stappen nader, staat nu vlak voor de kajuitsdeur, zijn kwaje kop vooruit, alsof hij voor de tweede maal...

"Kom, kom, schipper," sust Giel. "Een geintje, dat is toch zo erg niet?"

Maar 't is wél erg; 't is verschrikkelijk deze keer!

"Voor haar was het geen geintje," schreeuwt Jochem opnieuw driftig, "...en voor mij... voor mij ook niet, begrijp je dat? Begrijp je dat, schurk?"

Ja, ja, sst, Giel begint het te begrijpen. Zo ernstig heeft hij het nog nooit eerder meegemaakt met de baas. Vrouwen, dat betekende tijdverdrijf en daar past een grap bij, want dat is óók tijdverdrijf. Zo is het alle jaren geweest. Goed, de ene keer had Jochem, de andere keer Giel wat meer succes en dan had de ander een uur lang de smoor in, maar dat draait zo gauw bij, mensen, dat is zo vergeten. Maar wat dit is, dit lijkt wel ernst te zijn, kop af als het geen ernst is. Ha-ha, de schipper is serieus verliefd. Best, dan zal hij wel wat water in zijn wijn doen en zoete broodjes bakken. Hij wil geen mot over dat geval, geen échte mot tenminste, want Jochem is een beste schipper, laat je dat gezegd wezen.

De hond Karro jankt zachtjes in het duister van de avond. Van tijd tot tijd staakt hij zijn rusteloze wandeling in het gazen hok en neemt de lucht op. Een dood-enkele keer schudt hij zijn ruige pels uit, want de druilende regen maakt hem zwaar van vocht.

Uit de stallen komt het gerucht van de koeien bij vlagen tot hem over; een varken krijst vechtlustig om het beste plekje in het stro.

Nora, de bruin van buur Huiberts, knaagt verveeld aan de krib.

Het zijn even zovele bekende geluiden voor Karro en dáárom jankt hij dan ook niet. Hij verlangt niet naar de lauwe warmte van de koeienstal, of naar de scherpe stank van het varkenshok, want hij wéét dat dat geen plek is waar hij ooit wonen zal. Hij hoort hier, in zijn hok, behalve...

En daar gaat het nu juist om: wanneer één van zijn broodheren, de boer, Nico, Hein of Griet, voor een wandeling de hoeve verlaat, mag hij dikwijls mee.

Je bedot Karro niet, meen dat maar nooit. Hij heeft best gehoord dat Nico langs de stal sloop en de hucht opging, naar de dijk. En hij weet ook drommels goed, dat Nico nog niet ver is; dat hij onrustig boven aan de dijk staat, met het plan om straks verder weg te gaan. Karroként de mensen. Wanneer de kaasbrik thuis zal komen, staan de kinderen op dezelfde onrustige manier te drentelen op de dijk. Kómt dan de brik, dan vliegen ze weg, hun Vader tegemoet en ze mogen meerijden, dat laatste stukje. Hein mag dan Nora wel mennen en Griet zit achterin, met haar armen om een paar kleinere broertjes en zusjes geslagen.

Soms is Karro daar bij, niet vaak.

Maar nu staat Nico boven aan de dijk en Karro is er van overtuigd, dat hij daar niet zomaar staat. Deze baas heeft iets in de zin; hij zal straks weggaan, als er iets gekomen is of komt... Wat? Ja kijk eens, een hond kan niet alles weten. De mensen houden zich altijd zo onnozel. Ze sluipen langs de stal in het donker en ze denken dat niemand hen ziet. Dan staan ze te gluren in de duistere verte en ze laten het aan jou over om te raden waarheen hun gedachten gaan...

Karro heeft geen behoefte aan raden. Er is één ding dat hij duidelijk aanvoelt: op de dijk staat een baas, die het plan heeft om weg te gaan en het kán zijn, dat Karro mee mag. Dáárom jankt hij zachtjes, opdat de baas weet waar zijn hond op rekent.

Plotseling staat Karro stil; zijn oren staan rechtop, luisterend. Zijn poten zijn stijf gestrekt. Nauw hoorbaar gromt het, diep in zijn strot.

In de verte komt een motorboot. Daarin is niets verontrustends, maar deze boot gaat zo jachterig te keer, dat Karro er onrustig door wordt. Alles wat buiten de normale gang van zaken valt, heeft zijn achterdochtige aandacht. Daar is hij tenslotte wáákhond voor.

Kort blaft hij, daarna langer en nijdiger.

"Kop dicht, rot-hond!" schreeuwt Nico van de dijk.

Karro is even stil. Hij weet weer wat meer: Nico heeft ook de naderende boot gehoord en hij heeft daar bijzondere belangstelling voor, anders zou Karro gerust mogen blaffen. Daarom hervat de hond zijn rondgang door de kooi, als een wolf in gevangenschap. Dat geluid, dat snel naderende geluid, hoort hij tóch wel en Nico zal niet weggaan voordat de boot hier voorbij is. Nu staat hij alleen nog maar stil om vleiend en verlangend te janken, Karro, daarna loopt hij weer... loopt... in eindeloze rondgang door de harmonika-gazen kennel.

Zo is Karro.

Maar Nico Schiebroek weet ook z'n weetje; óók geleerd door de ervaring van jaren. Al van zijn schooljaren af loopt hij achter de rokken van Mie Lomer, maar hij was lucht voor haar. In het eerst gewone lucht; naarmate ze volwassen werd hinderlijke lucht; nu, nu ze meer dan ooit begerenswaard voor hem is, stinkende lucht, alsof hij de beerput is en zij het eau-de-cologne-flesje.

Toch zal hij haar hebben. Hij heeft zich de oudste rechten verworven, door volhardend haar schaduw te zijn. Goed, haar verre, verre schaduw, niet meer dan een onopvallende schim soms, maar dan toch op de één of andere manier in contact met haar.

Wanneer hij stekels trok, achter in het land van zijn boer, dan kon hij telkens oplettend loeren naar het huisje van de pottenbakker. Hij verlustigde er zich in, wanneer hij haar zag rekken naar de waslijnen, terwijl het witte goed uitwoei in de bolle wind. Zó zou ze eens voor hem, hém, Nico Schiebroek, de was uithangen. Zijn broeken zouden zich bollen naast haar jurken — hi-hi-hi... ónderjurken en... en...

Nee, ze was nog niet rijp voor wederliefde. Maar Nico kan wachten, dat kan hij. Stond hij vroeger niet uren met een slak in zijn hand achter de haag van meester Huismans tuintje, om het dier in de hals van een of ander kind te frommelen? Ja, een kleiner kind dan hijzelf was, vanzelf, want aan vechten had hij een broertje dood. Waarom zou je vechten als er duizenderlei andere manieren zijn om je doel te bereiken. Een kat vecht toch ook niet, als hij een muis wil vangen? Welnee, hij sluipt er heen, want hij weet het holletje, waarin de muis woont. En dan wacht die kat, hij wacht en wacht, totdat de muis naar buiten komt.

Hi-hi-hi-hi, Mie is het muisje, een lief, blond muisje en hij is de kat. Maar hij zal zijn muisje niet opeten, o nee! Hij gaat haar verzorgen en met haar spelen. Kat en muis spelen, desnoods hun leven lang, als... als het muisje maar lief is, zijn muisje.

Hij kort de tijd, daar boven op de dijk, met daaraan nog eens plezierig te denken. Zo komt hij ook met zijn hete gedachten aan de dorpsdokter en dan trekt de lach weg van zijn gezicht en zijn ogen staan zwart, sinister zwart. Wat wil die vent van hem... en van Mie? Die nacht, toen haar Vader zo ziek was, vorderde hij zo lekker. Hij hoort nog haar stem zingen in zijn oren. "Fijn!" zei ze, omdat hij haar hielp. Hij wil haar nog duizendmaal fijn laten zeggen, want hij is stápel op haar, dat mag de hele wereld weten. Eerlijk, hij wil niet anders dan haar gelukkig maken, zijn muisje.

Kwam hij niet belangstellend informeren naar het ziekteverloop bij haar Vader? Och, misschien is het niet helemaal belangeloos geweest. De oude Lomer beschouwde hem zo'n beetje als de mestvork van boer Huiberts.

Als er diep in zijn hart — maar vast en zeker niet opzettelijk — de wens is opgekomen, dat de pottenschipper maar sterven zou, dan is dat toch voor een groot deel diens eigen schuld. Waarom doet zo'n vent zo... zo... nou ja, zo héérachtig. Daarbij: de oude stond hem danig in de weg in zijn plannen met Mie. En — hi-hi-hi-hi... — je hoeft je naaste toch niet liever te hebben dan je zelf? Het ging om Lomers leven en om Nico Schiebroeks leven. Nou dan... Als er dan tóch één dood moet gaan... Niemand gaat voor z'n tijd, da's een groot geluk. Je mag zelfs rekenen, dat het zo heeft moeten zijn en dat daarmee de plannen van Nico van Hogerhand worden bevorderd en voorgestaan.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$ 3.00
Engagement-announcements	$ 3.00
Marriage and anniversaries	$ 4.00
Notifications of death	$ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢.

For "letters under number" $ 0.50 extra.

— —

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Op 30 januari 1964 hopen wij, zo de Here wil, met onze geliefde ouders

J. D. HOVIUS
en
K. HOVIUS—VAN DIJK

de dag te herdenken, dat Hij hun 45 jaar geleden in het huwelijk verbond.

Dat zij nog lang gespaard mogen blijven voor elkaar en voor ons allen, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Mrs. I. Wierenga,
"De Zanden", Opende,
Groningen, Holland.

Mr. en Mrs. J. Hovius,
R.R. # 1, Hensall, Ont.,
Canada.

Mr. en Mrs. H. Hiemstra,
R.R. # 3, Listowel, Ont.,
Canada.

Mr. en Mrs. B. Hovius,
R.R. # 2, Newmarket, Ont.,
Canada.

Mr. en Mrs. H. Steiger,
Lynden, Washington, U.S.A.

Mr. en Mrs. T. Storteboom,
Murmerwoude, Friesland,
Holland.

Mr. D. Hovius,
"De Zanden", Opende,
Groningen, Holland.

Gelegenheid te feliciteren 's avonds 8 uur in the basement of the Chr. Reformed Church at 345 Elizabeth St. E., Listowel, Ont., Canada.

HENRY'S WELDING SERVICE

Portable welding & cutting. Greenhouse heating & Construction welding. All over Ontario. All welding guaranteed.

Phone 745-6298 Peterboro, Ont.

For Rent: Fully equipped

DAIRY FARM

Monthly milk income approx. $1,000.—. Fluid milk contract. For details write, stating full information on size family, available capital and present employment, etc. to Box Nr. 1679, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

RELIABLE WOMAN WANTED

to take care of 6 children (4 school age). Must be fond of children. Mother sick. Weekends free. Live in. Own room. Urgent. Dutch or English speaking. J. Vanderkooy, 80 Elise Terrace, Willowdale, Ont.

KIPPENFARM

Omvangrijk hoenderpark, 20.000 legkippen, broederij, egg-grading station, gegarandeerde afzet van gehele produktie; 60 acres grond, groot modern huis plus modern apartment; uitstekend voor familiebedrijf of partnership. Bruto in 1963 meer dan $ 100.000.—. Gelegen in Central Niagara Peninsula. Totale prijs $ 125.000.—. Uitstekende financiële condities.

DONALD ALSOP
Agencies Limited
REAL ESTATE BROKER
Fonthill, Ont. Phone TW 2-2619

---

110 ACRE FARM

9 Kamer stenen huis. Grote barn. 70 acre geploegd. De rest is grasland. Deze farm ligt ongeveer 8 mijl van Woodstock, Ont. En het is best land. Vraagprijs $ 22.500.—. Down $ 3000.—.

Jack Bylsma,

Realtor

1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LI 9-3894

WORK OPPORTUNITIES

In developing Central British Columbia. Christian Reformed Church and Christian school, moderate climate, scenic surroundings. Write Mr. Geert Geertsma, Box 196, Telkwa, B.C.

For Sale:

AUTOMOTIVE REPAIR AND WELDING SHOP

Good business in excellent location. Low down payment, easy terms. Contact Gillis Driesman, Box Nr. 254, Dresden, Ont.

Wanted to rent:

A FARM

or buy a farm with low down payment, close to Chr. Ref. Church and Chr. School. Write to Box Nr. 1677, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

EXPERIENCED MARRIED MAN

for help on dairy farm in Haldimand County. Large house available. Close to Chr. Ref. Church and Christian School. Good wages, year round employment; to begin in April, May or June of 1964. Write to Box 1675, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Gevraagd: Voor direct,

FLINKE NETTE JONGEN

16—19 jaar, voor turkey-farm. Inwonend, steady job. George Loerts, R.R. 1, Wyoming, Ont. Telephone 845-3833.

HELP WANTED

Opportunity for fully experienced farm family to start farming under favourable conditions with around $ 2,000. Less for proven suitable family, starting March or April. Letters to Box Nr. 1678, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

FARMS

98 ACRE dairy farm, 17 milking cows, 3 heifers, 2 calves, Holstein, modern brick 2-family home with city conveniences, large barn, other buildings, tractor, baler, all machinery in good condition. 314 pound milk quota. $ 34,500. Easy terms.

108 ACRE dairy farm, 21 head of Holstein cattle, 10 room house, large barn, good machinery. 204 pound milk quota. Only $ 28,000 with $ 3,500 down.

FLOWER farm, retail and wholesales, 2 large greenhouses, living quarters within city limits. 4 acres sandy land, tractor, small machinery, all stock, $ 25,000 with $ 8,000 down, balance 6% mortgage.

ORCHARD farm, 20 acres, 800 pear, 400 plum, 70 apple, 100 cherry trees, 1 acre raspberries and strawberries, large modern house, packing house, tractor, sprayer, rotovator, small machinery, share in cannery. Near city. $ 30,000 with $ 10,000 down, easy terms, $ 2,000 every December.

GEO. DUGAN
REALTOR
18 King, RE 27517 Welland

Sales Girls

For our new exclusive Knitting Wool Store to be opened next month in the exciting Yorkdale Plaza in North Toronto, we have openings for Ladies who are experienced knitters, able to give instructions to customers, have a flair for colours and like te sell quality wool (Neveda and others).

We offer good wages and pleasant surroundings.

JANKOK LTD.

5250 Yonge St., Willowdale. Phone 221-6051

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

De Christelijke Opvoeding in het Gezin

Deze inleiding werd gehouden voor de Kringvergadering van de Vrouwenverenigingen, District Brockville, op 24 oktober 1963.

•

't Is al weer heel wat jaren geleden dat er in Holland een boek verscheen van Professor Waterink, "Aan Moeder's hand tot Jezus" Misschien hebben sommigen van U dat boek nog wel. Het geeft vele mooie wenken voor de praktijk van het onderwerp waar we het vanavond over hebben. Maar om dat boek gaat het nu niet — alleen om de titel. Aan Moeder's hand — een jong, klein, vertrouwend mensenkind loopt mee met Moeder, de persoon waar zijn wereldje om draait, en Moeder *weet*, waar ze naar toe gaat: het doel van haar tocht is de Heiland, *haar* Heiland, zonder Wie het leven zijn zin verliest. En daarom neemt ze haar kind mee, opdat het heel jong al, ook mag weten Wie Jezus is.

Het is mogelijk, dat U even zucht, en met heimwee terugdenkt aan de tijd toen het nog mogelijk was dat kind mee te nemen, toen er nog geen invloeden van binnen- en buitenaf hem als het ware van U wegscheurden. Ja, er komt een tijd, dat het kind van U afgroeit, dat Uw goede woorden alleen maar tegenspraak schijnen uit te lokken, en al Uw liefde van de eerste jaren vergeten lijkt. Toch mag U ook dan niet wanhopen. Moeder's *hand* kan het kind niet meer leiden — daarvoor is het te groot en te weerbarstig, maar Moeder's *gebed* is er altijd. Meer dan iets anders dat wij pogen te doen in de opvoeding, geeft het gebed kracht en inhoud aan het leven met onze kinderen. Laten Uw kinderen het gerust weten: onze ouders bidden om kracht voor elke nieuwe dag, dat ze ons mogen opvoeden in Gods weg.

— — —

In grote lijnen kunnen we de opvoeding thuis indelen in drie perioden: de eerste zes jaar, als het kind helemaal nog zo echt van U is, en weinig invloed van buitenaf ondergaat; de jaren van zes tot twaalf waarin U het afstaat aan de school, de vriendjes en de straat; en de jaren van de puberteit en de jonge volwassenheid, totdat het kind mens geworden is en Uw huis verlaat, om op eigen benen te staan.

De eerste periode geeft U de minste problemen. Het kind is gemakkelijk te beinvloeden. Op de leeftijd van anderhalf jaar is het volkomen bereid om "Aam" te zeggen, als U zijn kleine handjes bij elkaar houdt. Even ouder vindt het de plaatjes van de Kinderbijbel prachtig, en wordt de verhalen nooit moe. Een eigenaardig iets is dat heel jonge kinderen al heel gauw weten te onderscheiden tussen sprookjes en Bijbelverhalen. De eerste zijn mooi; ze maken je bang of verrukt, maar de laatste zijn echt *waar*. Hier wordt door Uw houding de grondslag gelegd voor eerbied voor de Bijbel als het ware Woord van God.

Soms zijn er ouders die de alomtegenwoordigheid van God te sterk benadrukken tegenover een jong kind. Het kind mag weten, dat God hem altijd kan zien, maar gebruik God daarom nooit als een boeman, speciaal daar, waar Uw eigen authoriteit als ouder tekort schiet. Het feit dat Johnny zijn bordje niet leeg wil eten, mag voor U geen aanleiding zijn om te zeggen: "De Here Jezus ziet het wel". Het jonge kind mag wel weten dat de zonde God verdriet doet, maar dat kunt U alleen met hem bespreken als U, volkomen kalm, hem de situatie uitlegt.

Het gebed is iets dat een kind moet aanleren van zijn ouders. Daarom is het tafelgebed van vader en moeder zo belangrijk. Hoe moet een kind leren waarvoor het later zelf kan bidden, als het nooit hoort van de noden van kerk en wereld? Is het mogelijk dat in onze kringen het gebed eigenlijk onderschat wordt in de praktijk van het gezinsleven?

Ieder jong kind leert al gauw een paar formuliergebeden. Dat is goed, maar laat het niet te lang zijn enige vorm van gebed zijn. Leg de grondslag voor vertrouwelijkheid *later*, door *nu* rustig met Uw kind samen te bidden voor bijzondere noden, of te danken voor bepaalde zegeningen. Ja, dat laatste vooral ook — de positive kant: Dient de Here met blijdschap! Laat Uw Christen-zijn blijdschap betekenen in Uw persoonlijk- en in Uw gezinsleven. Neem de tijd voor het lezen van de Kinderbijbel, wanneer het U het beste uitkomt en de kinderen niet te moe en kribbig zijn. Maak er een gewoonte van in heel eenvoudige woorden de betekenis van een geschiedenis te bespreken, maar pas op voor teveel uitleg, waarvoor een jong kind nog niet rijp is. Bovenal, NEEM tijd voor deze dingen, want voor U het weet is het kleine kind schoolkind geworden, en hebt U uw kans gemist. We moesten misschien allemaal een tekst aan onze keukenmuur hangen, met onze eigen naam ingevuld: ". . . gij zijt druk met vele dingen, maar weinige zijn nodig, of slechts een, want Maria heeft het goede deel gekozen, dat van haar niet zal worden weggenomen."

— — —

Als de school het kind eenmaal opgeeist heeft, ziet U in snel tempo een verandering zich voltrekken. Lichamelijk groeit het uit van een mollige kleuter tot een spichtig schoolkind. Geestelijk neemt het afstand van U, en het woord van de teacher is onwankelbaar, wat U er ook tegen aan mag voeren. Nu ervaart U van welk ontzaglijk groot belang de Christelijke school kan zijn, om voort te bouwen op de reeds gelegde grondslag. Tegen de tijd dat Uw zoon of dochter klas drie bereikt bent U waarschijnlijk aan een minder eenvoudige Kinderbijbel toe. In gezinnen met een paar schoolgaande en heel jonge kinderen, wordt het vaak moeilijk zodra de oudste een jaar of zeven, acht is. Misschien kunt U met de kleintjes 's morgens vroeg, als de anderen naar school zijn een heel eenvoudige Kinderbijbel lezen, en bij het naar bed gaan met de oudsten een andere gebruiken. Nu de kinderen wat ouder worden, moet U er voor oppassen dat de al te kinderlijke voorstellingen van Jezus als Wonderdoener, als Degene die altijd uitkomst schenkt, niet blijven voortbestaan. Het kan voorkomen, dat een kind een voorstelling heeft van God, die nauw grenst aan die van Santa Claus: God geeft alles, doet alles waar je om vraagt, etc. Het enige waar dit op uitloopt is een diepe teleurstelling, vroeger of later. Het is van groot belang een kind te leren, dat een Christen *niet* altijd alles krijgt waar hij om vraagt; dat Christen-zijn offerbereidheid inhoudt; dat Jezus zelf worstelde om Gods weg te gaan in gehoorzaamheid: Niet mijn wil, maar de Uwe geschiede.

In deze tijd moeten de ouders ook hun kinderen leren dat zij fundamenteel anders zijn dan degenen die God niet dienen in deze wereld. Niet *beter*, maar *verschillend*. Geen Farizese houding, maar offerbereidheid. Dat kan uitkomen in kleine dingen: een jongen mag niet meedoen met een hockey match, die op Zondag gespeeld wordt; een meisje wordt meegevraagd naar de show, maar haar ouders laten haar niet gaan. Laten we dan ook, aan de andere kant, oppassen niet in het negatieve te blijven steken. Maak de Zondag een speciale dag voor Uw gezin. Samen spelletjes doen, voorlezen, spelen met iets moois dat alleen op Zondag tevoorschijn gehaald wordt — bovenal, geef Uzelf aan Uw gezin.

Leer hun al vroeg de eisen van Gods dienst. Psalm 116 zegt: "Ik zal met *vreugd* in 't huis des Heren gaan." Voor kinderen van onze gemeenten is de Hollandse dienst moeilijk, natuurlijk, maar hebt U al eens moeite gedaan om een psalmboekje voor ze te kopen? Tweetaligheid heeft nog nooit iemand schade gedaan.

In een Christelijk gezin wordt de verhouding tussen ouders en kinderen bepaald door Gods wet. Het vijfde gebod houdt nog steeds de belofte in van speciale zegeningen. Maar dan ook, in voorkomende gevallen, laat aan Uw kinderen zien dat ouders ook zondige mensen zijn, die niet altijd gelijk hebben, maar moeten leven van de vergeving der zonden. Zo erkent Uw kind de mede-Christen in U en komt U nader tot elkaar.

Maak tijd voor het samen lezen en bidden aan tafel. De taal kan weer een probleem vormen. Houd niet vast aan het Hollands alleen, tenzij U moeite hebt gedaan om het de kinderen te leren lezen. Een haastig gezegd formuliergebed brengt de noden van Uw gezin niet voor Gods aangezicht. Zo ontzaglijk veel hangt af van Uw houding in deze dingen. De gezinnen van een volgende generatie worden gevormd door de jonge kinderen, die nu aan Uw hoede zijn toevertrouwd. Het stempel dat U er nu opzet, dragen ze mee door hun hele leven.

(Vervolg op pag. 7)

Men meldt ons spontaan:

— Het ongelooflijke is gebeurd, mijn vrouw is genezen — Had het 10 jaren, ben er helemaal af — Dokter vond het een wonder — Het was heel erg, doe nu alle werk weer — Behoef niet meer naar het sanatorium — Prachtig resultaat — Het is verbluffend — Nog nooit zo'n goede winter gehad — Genezen enz. Originelen liggen ter inzage!

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

Wanted:

Young farmer in Bowmanville, Ont. wishes

YOUNG COUPLE

to live in. Free house, fuel, hydro, telephone, and milk in return for board. Will also consider older couple with one or two children. Can live almost completely separate. Contact: P. John Zekveld, R.R. 4, Bowmanville, Ont. Tel. 623-5218.

In midden-Ontario, dicht bij kerk en school, te koop, huurkoop of te huur

275 ACRE FARM

In de koop is inbegrepen een show herd pure bred cows, van welke kampioenen en grand-kampioenen op de Royal Fair en de C.N.E. Het totale veebeslag is thans 110 stuks.

Prijs met melkcontract (totale omzet $ 40.000 per jaar) is $ 45.000.

Implements including 3 tractors en al de nieuwste machines $ 15.000.

De farm heeft een stable-cleaner, all steel stabling, 2 grote barns, 3 huizen met allermodernste inrichtingen, zoals vaste vloerbekleding, badkamers, centrale verwarming, enz. Ook is er een 20 acre full-grown appelboomgaard met koelhuis en cider press, bushel baskets, cider jars en ladders, machineschuur en dubbele garage. Prijs $ 100.000, met een zeer laag downpayment.

Ook te huur voor 6% van de koopprijs.

De familie die voor zichzelf een bedrijf wenst en de ambitie heeft om geld te verdienen, krijgt hier de kans van haar leven. Ook genegen een andere farm in te ruilen.

CONTACT:

F. C. VAN EYL, R.R. 1, Clifford. Tel. 127W4
of Fordwich 35 r 2

Agent voor JOHN BOSVELD, REALTOR — Tel. 428 Meaford

---

200 Acre Farm

te koop aan Highway 9. Zes mijlen van school en kerk. Moet verkocht worden. Eigenaar is in ziekenhuis en kan farm niet meer exploiteren. Prijs $ 25.000 bij vlugge verkoop. "Downpayment" kan geregeld worden.

BOSVELD Real Estate

MEAFORD. Tel. 428

Contact:

P. C. VAN EYL, R.R. 1, Clifford. Tel. 127W4

FARM LOCATED ON HIGHWAY

not far from the industrial City of Welland

This 40 acres farm is suitable for beefcattle, pigs, laying hens, vegetable gardening, greenhouses, wrecking yard, and can even be divided into 4 ten-acre farms. WIDE FRONTAGE ON HIGHWAY.

Barn of appr. 70 ft. x 28 ft., chicken house, brooder house, garage. The house is really nice, well kept and clean. Livingroom, diningroom, large, modern kitchen, bathroom, 4 goodsized bedrooms, basement with furnace. THIS IS SOMETHING REAL GOOD AND PRICED AS LOW AS $ 14.800.—. Required downpayment $4,800.—. Balance on ONE MORTGAGE at 6%, repayable with only $ 75.— per month, to include principal and interest. For more details, contact:

K. KRAAY, Real Estate Broker

2 Juliana Cr. ST. CATHARINES, ONT. Phone WE 4-1813

We have all kinds of farms for sale with cattle & machinery and milk contracts, and are willing to assist you in financing part of the required downpayment. Money available at normal 6%.

SMALL FARM FOR SALE

Located on Highway

5 Acres farm with splendid 4 bedroom house, barn, garage and other small buildings.

REALLY PRICED TO SELL AT ONLY $ 12.800.—. Mortgage available at 6% with payments of $ 75.— per month.

Let us show you this nice property and you will be surprised.

K. KRAAY, Real Estate Broker

2 Juliana Cr. ST. CATHARINES, ONT. Phone WE 4-1813

OXFORD COUNTRY FARMS

200 ACRES — ten zuiden van Woodstock, met 185 acres bewerkbaar, en 15 acres bos. Grote L-vormige barn met stalen "stanchions", waterkommen, "box" stallen, nieuwe stalreiniger, nieuw melkhuis, en nieuwe koeltank. Cementen silo 16 x 45. "Lean to main barn" met 8 grote varkensstallen, kippenschuur voor 250 stuks, extra schuur voor jongvee, 2 machineschuren, dubbele garage, 2-verdiepingen stenen 10-kamer huis, met alle voorzieningen, plus 5-kamer "frame" huis, met alle voorzieningen. Een uitstekende farm — prijs $ 50.000.00 op geschikte voorwaarden.

107 ACRES — ten oosten van Woodstock — met ongeveer 100 acres bewerkbaar. L-vormige barn met stalen "stanchions", waterkommen, "box" stallen, mestverwijdering, melkhuis, melkkoeler en cementen silo. Drive shed 60 x 24. 2 wellen, ruim voldoende goed water. Goede "clay loam" grond, goed gedraineerd. Corn crib 25 ton capaciteit. 2-verdiepingen roodstenen huis met 6 slaapkamers. Prijs $ 25.000.00 met $ 10.000.00 down. Verkoper wil voor het verschil hypotheek verstrekken tegen 6%.

93 ACRES — Township of East Oxford. 60 acres bewerkbaar, het restant is bos. Goede "sandy loam" grond. 3-verdiepingen barn met varkensstallen op begane grond en moderne kippenhuisvesting op de 2 bovenverdiepingen. 2-verdiepingen stenen huis, momenteel in tweeën bewoond met 2 badkamers, 2 keukens en aparte ingangen. Een uitstekende gelegenheid — prijs $ 15.000.00 met $ 5.000.00 down.

McClellan and Hilts Limited

513 Dundas Street WOODSTOCK, ONT. Phone 537-6613

Evenings

L. GRANGER 537-8437 — W. B. WALLACE 537-5850

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te St. Catharines, Ont., Dr. R. Kooistra te Trenton, Ont.

te Williamsburg, Ont., J. W. Pereboom te Port Arthur, Ont.

Bedankt

als Home Missionary voor Bellevue, Alta., V. Luckies van Rapid City, S. Dakota.

UIT NEDERLAND

Enkele jaren geleden ging een voormalig R.K. missionaris, die arbeidde in Japan, over tot het Protestantisme en werd via de Gereformeerde Kerken, doorgezonden naar Grand Rapids ter verdere opleiding. Het was Mr. M. de Berdt die in 1962 werd uitgezonden door de Christian Reformed Church als missionary om opnieuw in Japan te arbeiden.

Een broer van Rev. de Berdt was eveneens opgeleid als R.K. geestelijke. Op de dag van zijn priesterwording vernam hij dat zijn broer was overgegaan naar het Protestantisme. De heer A. de Berdt kwam eveneens tot inkeer en kwam in kontakt met Ds. Hegger en diens organisatie "In de Rechte Straat". Nadat hij reeds belijdenis afgelegd had in de Evang. Kirche in Oostenrijk, keerde hij terug naar Nederland. Hier trad hij in het huwelijk en thans is ook hij doorgezonden naar Grand Rapids naar Calvin Seminary voor verdere opleiding.

Eveneens werd uit Nederland gemeld dat een voormalige Spaanse professor zijn studie heeft aangevangen aan de Theologische Hogeschool der Geref. Kerken (vrijgemaakt) te Kampen.

De Christelijke Opvoeding in het Gezin

(Vervolg van pag. 6)

De derde periode in het proces van de opvoeding is de moeilijkste van allemaal. Lichamelijk voltrekken zich veranderingen, die zich reflecteren in de geesteshouding van de jonge mens. Ontgroeid aan de kinderlijke houding van vertrouwen, neemt hij nu afstand van alles en allen in zijn omgeving en onderwerpt het aan scherpe kritiek. Bij de een komt dit sterker uit dan bij de ander, maar allemaal hebben ze een scherp oog voor wat waar en onwaar is, voor traditioneel bepaalde levensstijl, voor schone schijn in het Christelijk leven.

Leg in deze tijd meer dan ooit de nadruk op het positieve in het dienen van God. Bouw voort op het gelegde fundament van vroegere jaren, en houd Uw kinderen voor ogen het grote voorrecht van gedoopte kinderen van Christus' kerk: God bemoeit zich met jou, heeft Zijn zegel op je voorhoofd aangebracht. Hij heeft werk voor je te doen hier op aarde. — Het schijnt vaak of de Christelijke levenshouding bestaat in de onthouding van allerlei vermaak. Deze indruk mag een kind nooit krijgen. Juist omdat er zoveel ander werk aan de winkel is, heeft een Christen geen tijd om hele avonden altijd maar aan vermaak te wijden. Maar als U een discussie aangaat over het "waarom niet?", beroep U dan niet op de traditie, zo in de geest van "dat mochten wij vroeger ook niet". Verwar niet de *zede*, de traditie van een bepaalde tijd, met de eis van Gods wet. Traditie beschermt, ongetwijfeld, maar is aan verandering onderhevig. En wat we zo sterk bestreden hebben in de ene vorm, komt in een andere zomaar ons huis binnen. Laten we kritisch bepalen, met onze kinderen, waarom zoveel produkten van Hollywood waardeloos zijn, waarom boksen een goddeloze sport is, waarom dansen misschien wel heerlijk is, maar de verleiding erg groot maakt. Als er in voorgaande jaren een goede verhouding heeft bestaan tussen U en Uw kinderen, moet er nu ook een mogelijkheid tot gesprek zijn. Ik stel me geen ogenblik voor, dat U allemaal Uw teenagers zult overtuigen, vast niet, maar U zult ze wel aan het nadenken brengen.

De lessen voor de catechisatie en de voorstudie voor de Jeugdvereniging komen nog wel eens in het gedrang. Is het ook mogelijk dat U zelf de les overhoort, of meeleest in de voorstudie voor de Young People's? Dat vraagt tijd, maar het zou de moeite waard zijn eens uit te rekenen, hoeveel tijd we aan het geestelijk welzijn van onze kinderen besteden in verhouding tot het stoffelijke.

Hebt U met Uw zoon of dochter van vijftien, zestien jaar wel eens gepraat over de keus van een levenspartner? Als ze eenmaal thuis komen met iemand, die geen goede levensgezel zal kunnen zijn, is het te laat. In dit land zijn ze er vroeg bij.

Is Uw eigen huwelijk zo, dat de kinderen met dankbaarheid later vaststellen: "Ik wil het ook hebben, zoals de verhouding tussen Vader en Moeder was — zij hebben ons de weg tot God en zijn dienst gewezen."

En dan, tegen dat Uw taak ten einde loopt, komt er een dag dat Uw grote zoon of dochter U in vertrouwen vertelt, dat hij of zij naar de Belijdeniscatechisatie wil. Als dat zo is, is het een grote zegen van God. In gedachten staat U daar weer met de kleine baby in Uw armen aan het doopvont, en U zegt "Ja" op de vraag of U dit kind naar Uw vermogen zult onderwijzen en laten onderwijzen in de Christelijke leer. Als U terugblikt over de jaren is er zoveel menselijke ontrouw. Maar God is getrouw. Hij heeft Uw zwakke krachten gebruikt om Uw kind tot zich te doen komen. Nu staat U naast elkaar als onderdanen van de ene Heer. Dat is de kroon op het werk van de opvoeding.

Maar als dat niet gebeurt, als Uw kind zich schijnt af te keren van God en Zijn dienst? Wat een smartelijke ervaring; wat een zelfverwijt kan er dan zijn. Maar daarmee wordt er geen verandering aangebracht in de toestand. Dat kan God alleen doen — op Uw gebed. Immers, wie zijn gezin heeft zien groeien tot de dienst van God beseft dat dit niet *zijn* werk is — er is geen reden tot Zelfverheerlijking. Het is alleen genade die in jonge harten werd uitgestort. En wie moeilijkheden heeft met zijn jongens bidt met al de kracht die in hem is, en probeert na te gaan waar de fouten begonnen zijn. Misschien was Vader wel elke avond weg, misschien liet U de kinderen veel teveel vrijhid, misschien was het niet echt gezellig thuis, zodat de jongelui de straat opgingen. Ach, er zijn zoveel mogelijkheden. Het heeft geen zin, ze precies te bepalen. Maar dit is zeker: de Heilige Geest kan ook verstokte jonge harten bewerken. Geloof in de kracht van het gebed. Dan kunt U weer verder — U ontvangt genoeg kracht voor één dag tegelijk. Leer Uw kinderen dicht bij God te leven, door Uw voorbeeld.

Nooit kan 't geloof teveel
verwachten.
Des Heilands woorden zijn gewis.
'tFaalt aardse vrienden vaak
aan krachten,
Maar nooit een vriend als Jezus is.
Wat zou ooit Zijne macht
beperken?
't Heelal staat onder Zijn gebied.
Wat Zijne liefde wil bewerken
Ontzegt Hem Zijn vermogen niet.

Die hoop moet al ons leed
verzachten.
Komt, reisgenoten, 't hoofd
omhoog.
Voor hen die 't heil des Heren
wachten
Zijn bergen vlak, en zeeën droog.
O zaligheid, niet af te meten,
O vreugd, die alle smart verbant.
Daar is de vreemdlingschap
vergeten,
En wij, wij zijn in 't Vaderland!

Oktober 1963,
Brockville, Ont.

R. Van Westenbrugge

Rectificatie

Nadat het eerste deel van dit nummer was afgedrukt, bemerkten wij dat een storende zetfout was gemaakt in de titel voor het hoofdartikel.

Boven het artikel op pagina 1 van ons blad staat "De drijf voor een huis". Dit moet zijn "De IJVER voor een huis".

Het spijt ons, dat deze fout ons is ontglipt en wij haasten ons deze te herstellen.

KLACHTEN OVER DE BEZORGING VAN ONS BLAD

De laatste tijd ontvangen wij meer klachten over late of ongeregelde bezorging van ons blad.

Wij begrijpen, dat dit voor onze lezers onprettig moet zijn en wij zouden gaarne daarin verbetering willen brengen. Als wij het maar konden.

Iedere Woensdag gaan alle bladen op de post. Daarin is nooit enige verandering, behalve met feestdagen zoals Kerst.

Wij moeten ons verder aan de posterijen overgeven en daar blijkt het lek te zitten. Dit wil daarom nog niet zeggen dat dit lek is gestopt.

Wij hebben ons opnieuw tot het hoofdkantoor van de post in Ottawa gericht. Hopelijk zal het nu baten.

De Administratie

INGEZONDEN

Twee predikanten in een gemeente

Mijnheer de Redakteur,

Met gemengde gevoelens namen wij kennis van de opmerking in het Kerkelijk Jaaroverzicht 1963 (C.C. Jan. 10): "Wijlen Dr. Gunning had wel gelijk, dat als het goed gaat met twee predikanten in één gemeente, het óf twee engelen óf twee sukkels zijn."

Wij twijfelen er niet aan of U zult ons haastig verzekeren, dat niets beledigends is bedoeld en dat het vooral niet te zwaar moet worden opgenomen, maar desondanks getuigt genoemde opmerking van weinig smaak.

Het kan U, net zo min als ons, ontgaan, dat predikanten in een bijzonder onplezierig licht komen te staan; de voorstelling is toch: met twee predikanten in één gemeente moet het haast wel mis gaan.

Dit is overigens niet alleen de gedachte van Dr. Gunning en Uw kroniekschrijver, want nog vóór wij onze gemeenschappelijke taak in Strathroy begonnen, mochten wij van alle kanten de waarschuwing horen dit onbezonnen avontuur niet aan te gaan.

De gedachte schijnt algemeen en C.C. helpt ook nog haar te verbreiden, dat predikheren op de keper beschouwd niet zulke beste heren zijn, immers, worden zij in één kerk geplaatst dan kan men vrijwel zeker moeilijkheden verwachten.

Voorwaar een verheven gedachte: zij die vrede verkondigen kunnen zelf ternauwernood in vrede leven, wanneer zij niet door een behoorlijk aantal mijlen gescheiden zijn.

Tot dusver waren wij nogal opgetogen over onze samenwerking hier in Strathroy en wij meenden door taak verdeling, openhartig overleg en wederzijdse waardering moeilijkheden te kunnen voorkomen, doch thans zijn onze ogen geopend.

Het feit dat het wel goed gaat kan niet normaal zijn, het is een abnormale toestand, die slechts verklaard kan worden door de aanwezigheid van twee abnormale persoonlijkheden; men kieze slechts: óf het zijn twee engelen óf twee sukkels.

De keus is uiteraard niet moeilijk, men zal, terecht, aannemen, dat onze engelachtigheid niet iets is om over te roemen, dus is én voor ons én voor Uw lezerskring de conclusie onvermijdelijk: Strathroy zag haar tweede predikantsplaats vervuld en zit thans met twee sukkels opgescheept.

Ook al doen wij ons best niet kinderachtig te zijn, met dit soort publiciteit zijn we weinig gelukkig; 't is ook niet eenvoudig voor onze gemeenteleden; wat moeten zij toch wel met hun sukkels aan of is er nog ergens hoop op een fikse ruzie, waardoor de toestand eindelijk "normaal" zal worden, tot voldoening van de onheilsprofeten, die het al hadden aan zien komen.

Niet te zwaar opvatten, mijnheer de redakteur? Of valt hier misscien iets recht te zetten?

P. Breedveld,
H. Vander Plaat,
Ministers of the Strathroy Christian Reformed Church

Naschrift van de redaktie

Allereerst onze oprechte spijt, dat ons blad met het citaat van wijlen Dr. Gunning de predikanten in Strathroy (en misschien ook anderen) heeft bezeerd. Dit is zeer stellig niet de bedoeling geweest.

Wij willen graag de gedachte wegnemen, als zouden predikanten "niet zulke beste heren zijn", van wie moeilijkheden verwacht kunnen worden, zodra zij in één gemeente moeten samenwerken. Als deze gedachte mocht leven, dan wil ons blad daaraan zeker geen steun geven.

Dat er niettemin bij deze en gene terughoudendheid valt te bespeuren wanneer het gaat over twee predikanten in één gemeente, dan heeft dit ons insziens een andere achtergrond. De predikant is de voorzitter van de kerkeraad en oefent zeer terecht veel invloed uit zowel in de kerkeraad als in de gemeente. Heeft men twee predikanten, dan wordt die invloed óf verdeeld óf versterkt. Wordt de invloed verdeeld, dan behoeven daaruit niet altijd moeilijkheden voort te vloeien, doch dan kan gemakkelijk de invloed aan kracht verliezen. Wordt de invloed versterkt, dan blijkt dat de beide predikanten een goede samenwerking onderhouden en dan vaart de gemeente er zeer wel bij. Dit laatste schijnt nu in Strathroy het geval te zijn. Het is goed, dat wij dit nu eens horen. Dat is een compliment waard, zowel voor de predikanten als voor de kerkeraad en de gemeente.

Wij zijn deze dominees dankbaar, dat zij ons dit geschreven hebben.

Red.

THE ANGLICAN ORTHODOX CHURCH

Ds. James P. Dees, voormalig dominee van de Trinity Episcopal Church in Statesville, N.C. in de Ver. Staten, die zijn ambt in de Episcopaalse Kerk neerlegde, heeft over de radio en in de pers verantwoording van zijn beslissing afgelegd.

Hij heeft zijn kerk veertien jaar gediend, maar de steeds toenemende afval en dwaling in de Episcopaalse Kerk en het feit dat het onmogelijk bleek om de leidende figuren die zich daaraan schuldig maken binnen de kerk zelf ter verantwoording te brengen, hebben hem tot deze stap gebracht.

Hij citeert in zijn verklaring enkele bekende uitspraken van Anglikaanse leiders, zoals die van Aartsbisschop Ramsey, die in de hemel ook wel "enige van de atheisten van onze tijd denkt te ontmoeten".

Van Dr. Howlett Johnson, de bekende "rode deken" van Canterbury, die Stalin wel een beetje ruw en hardvochtig vond. Maar hij had een moeilijk karwei. God ziet alles, het slechte en het goede. "Alles weten is alles vergeven, en zo denk ik dat gezien vanuit het oogpunt van de hemel, Stalin veilig is".

Van de Amerikaanse Anglikaan Rev. Richard Stanley Merril Emrich, die uitsprak: "God kent de zijnen, en het eerste waar Hij om vraagt is liefde. Dat is waarom een goede Mohammedaan, die God en zijn naaste liefheeft, een betere kans op de hemel heeft dan een luie zelfzuchtige christen."

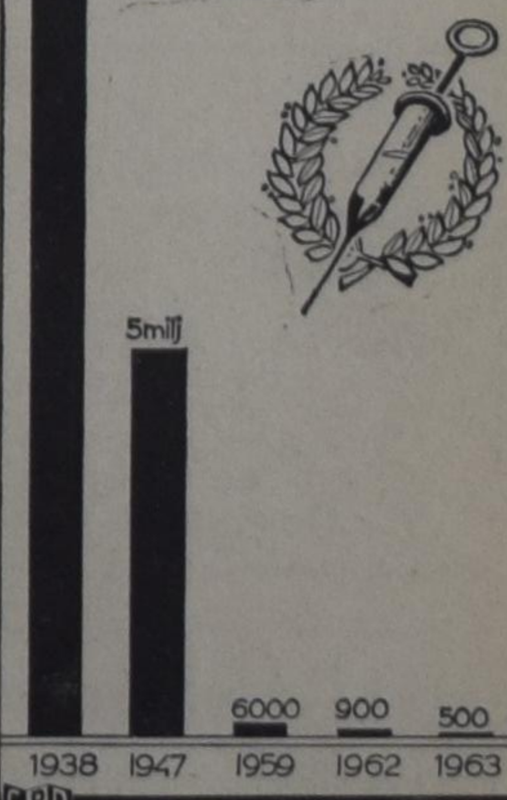
En tenslotte citeert Rev. Dees enkele uitspraken van Dr. Robinson, de schrijver van het boek "Honest to God".

Rev. Dees spreekt de vrees uit dat, "in plaats van te trachten de mens te vormen in overeenstemming met lang-aanvaarde begrippen" we nu in een periode van de geschiedenis zijn aangeland, waarin "de begrippen moeten worden hervormd om zich aan te passen bij de moderne mens". "Maar wat wordt de basis van onze wet als wij dit doen?" roept hij uit.

Zo heeft Rev. Dees, om des gewetens wil, zijn ambt neergelegd en het lidmaatschap van zijn kerk opgezegd.

Van vele zijden heeft hij reeds blijken van instemming en toezegging van steun ontvangen.

Er zijn plannen om een nieuwe kerk te stichten, gebaseerd op het historische Anglikaanse geloof en de Anglikaanse traditie, die de Anglican Orthodox Church zal heten. (ICN)

TALKING BUSINESS

by D. VAN LEEUWEN, C.A.,

•

Contractors-Accounting & Income Tax

Accounting

The books of a contractor should show seperately the costs and the revenue of each contract undertaken. In practice we usually find the costs split up in:

Materials
Labour
Subcontract
Equipment Rentals

This should not be too difficult, since materials, etc. are specially ordered for each job, and the labourers engaged for each contract. No specific difficulties should be encountered if purchase orders specify job number, and require suppliers to render invoices referring to purchase orders and job numbers. Similarly time cards or foreman's reports should refer to the job number worked on. It is up to the office to enter invoices etc. on the job cards.

Overhead is allocated in different manners. If $ 1,000,000.00 is a fair estimate of the total volume for one year, and the company has an overhead of $ 50,000.00, a $ 100,000.00 job could absorb $ 5,000.00 of the total overhead. Naturally, this is an oversimplification. The make up of a job should play a role, not only the total value. A job of $ 100,000.00 which is **subcontracted** to an extent of $ 70,000,00 should not be expected to carry the same overhead as a job done entirely by **own** labour. The latter job requires far more supervision, paper work etc. The question should be asked, what causes overhead? If, for example, it is caused by depreciation of expensive machinery owned for the purpose of doing certain work, it is clear that a contract involving the use of those machines should absorb this particular type of overhead. It costs money to put an army of labourers on the payroll, it takes clerical time to write payrol records, supervision to keep the men going, social security taxes. Hence, if a contract involves own labour a fair amount has to be added for overhead. If this work were to be subcontracted to somebody else you could not add on the same amount of overhead. Your subcontractor would already have done so in quoting his price. An estimator, who does not understand the nature of overhead will loose bids as a result of faulty estimating, in this respect.

The first point then is that a contractor should be organized in such a way that his cost will be accumulated accurately on each job, and overhead allocated to each job in a logical manner.

The second minimum requisite is that the above costs be summarized in such a way that they can be compared with the estimates. Estimates are usually made up for each stage of the contract, e.g. excavating, foundations, 1st floor, etc. The accounting records should be summarized in the same stages in order to give the estimator the benefit of comparison of his figures and the actual costs for each stage.

Income Tax

When should a contractor declare his income on a contract?

Should he keep all expenses on a job and all income on a job in a suspense account until the job is completed and approved, or should he bring into income the completed part, together with the costs thereon. From the accounting viewpoint the latter method is preferable.

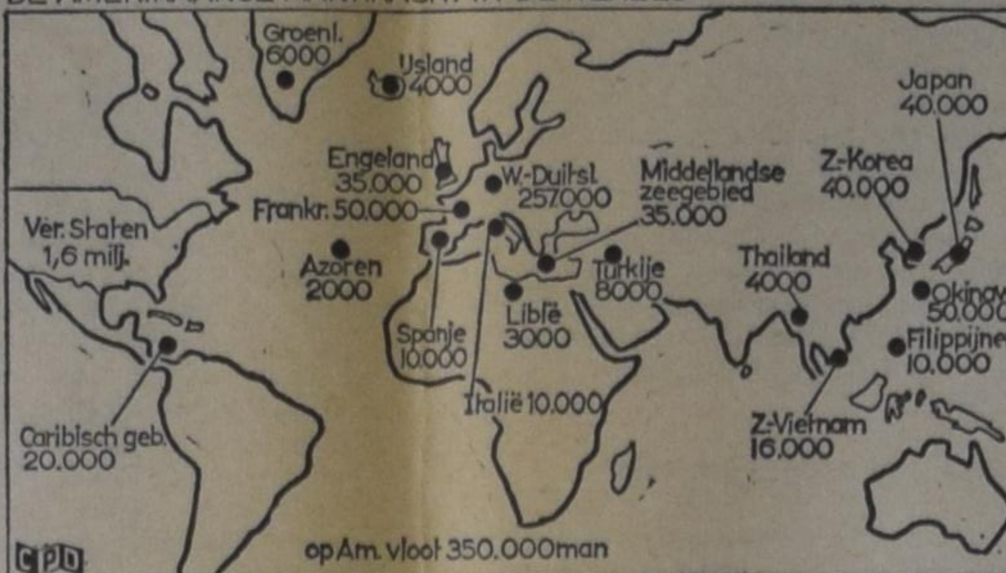
For income tax purposes both methods are used, at least, on contracts completed within a 2-year period.

There are two important cases on record, Wilson & Wilson vs. Minister of National Revenue and Minister of National Revenue vs. John Colford Contracting Co. Ltd.

It would take too long to relate all the facts of both cases here. I shall just briefly quote the decisions. In the first case it was held that the "Completed Contract" method is **not** in accordance with the income tax act. **Progress billings** have to be brought into income, in the year in which received. However, it seems that expenses incurred up to the end of the fiscal year may be deducted, even though the corresponding billings on these expenses would not be made until the next following year. Notwithstanding this decision, it seems that in practice the accessors still allow the "Completed Contract" method on short term contracts, (within two years).

The decision in the second case (equally contrary to good accounting) establishes that a contractor need not include **holdbacks** in his income until the certificate has been issued auhorizing the payment of the moneys withheld. Since in most cases the holdback money is equal to, or more than, the profit on the job, the effect is that no income tax needs to be paid on uncompleted jobs. It seems to me that this may be the reason why the first method whereby the income is not declared until the job is entirely complete, is still being allowed in practice. The end result is the same.

DE AMERIKAANSE MANKRACHT IN DE WERELD

AMERIKA HEEFT EEN ZWAARD IN HET BUITENLAND

Ongeveer 40% van de Amerikaanse strijdkrachten is buiten de Ver. Staten gestationneerd. In onze kaart geven wij een overzicht waar op de wereld Amerikaanse strijdkrachten zijn gelegerd. Europa herbergt het grootste deel van de Amerikaanse soldaten, in het kader van het bondgenootschap van de NAVO. In Spanje bezitten de Ver. Staten een aantal bases en op deze bases zijn constant 10.000 man aanwezig. In het Caribisch gebied zijn 20.000 man gestationneerd die voor het grootste deel in de zone van het Panamakanaal zijn gelegerd. Buiten Europa vinden wij het grootste aantal Amerikaanse soldaten op Okinawa, n.l. 50.000 man. Okinawa is een Japans eiland dat thans onder Amerikaans bestuur staat.

De Amerikaanse militaire macht in het buitenland is van directe invloed op de internationale politiek, wij denken b.v. hier aan het gebruik van deze strijdmacht in Zuid-Korea, Zuid-Vietnam, Libanon, Berlijn. Iedere vermindering of vergroting van de Amerikaanse legermacht in het buitenland is daarom bijzonder belangrijk in het spel van de internationale politiek.

Ter gelegenheid van het tot stand komen van de Federatie Malaysia werd door de Algemene Conferentie van de Bible Presbyteria Church van Malaysia de volgende resolutie aangenomen:

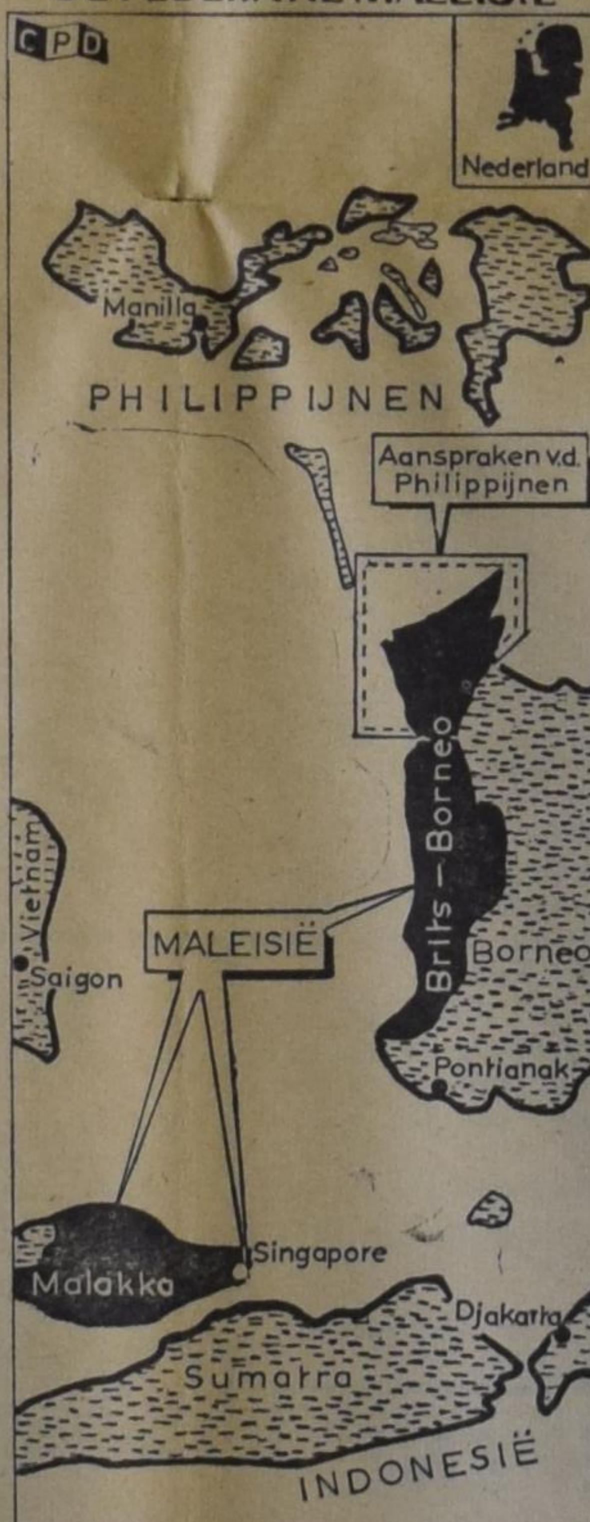
Aangezien Malaysia, waarin verenigd werden Singapore, Malakka en de gebieden van Noord Borneo en Serawak op Borneo, spoedig tot stand zal komen, en aangezien de grondwet van de nieuwe Federatie Malaysia in artikel 11 de voorziening bevat dat iedere persoon het recht heeft zijn godsdienst te belijden en uit te oefenen; en

aangezien de Regering van Singapore door de Eerste Minister aan de Wetgevende Vergadering de verzekering heeft gegeven dat het niet in het voornemen ligt van zijn Regering een wetgeving in te voeren om op de propaganda voor enige godsdienstige leer of geloof invloed uit te oefenen of deze te beperken en dat de huidige positie wat betreft alle zaken van godsdienstige vrijheid zal voortduren,

Besluit dat deze Eerste Algemene Conferentie van de Bible Presbyterian Church van Malaysia, vergaderd in de Life Church, het tot stand komen van Maleisië, de voorziening in de Federale Grondwet die godsdienstvrijheid garandeert en de verzekering dat de godsdienstvrijheid die Singapore ten volle heeft genoten, zal voortduren in het nieuwe Malaysia met vreugde begroet en besluit verder, dat deze Algemene Conferentie alle leden van de Bible Presbyterian Church van Malaysia aan alle andere Bijbel-gelovige Christelijke Kerken en zendingsorganisaties oproept, om de grote opdracht van Jezus Christus, Zijn Evangelie der verlossing door al de gebieden van Malaysia met kracht in te voeren.

(ICN)

DE FEDERATIE MALEISIË

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

"CALVINIST - CONTACT" PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven.

ROME EN DE REFORMATIE
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

HET NIEUWE TESTAMENT
(Nieuwe vertaling met woordverklaring.) Ned. Bijbel Gen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. L. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE SLEUTEL TOT HET GEHEIM, door C. L. Lewis.
In korte radiotoespraken geeft Lewis rijke en krachtige gedachten over goed en kwaad, over sexuele moraal, over geloof en christelijke levenshouding.

DE GROTE SCHEIDING, door C. L. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. L. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies gschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans.
Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOP, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Children's Books

GOD'S GREAT OUTDOORS by Marian Schoolland.
This very well-known authoress takes the boys and girls along with her in nature and tells them about plants, birds, trees, flowers etc. Above all the greatness of the Creator is shown in this book. Age 9 and over.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

VOCATIONAL GUIDANCE SERIES

THE VICTORIAN ORDER OF NURSES FOR CANADA AS A CAREER

In Canada, nursing is one of the most satisfying careers for a young woman. For the nurse who enjoys working with people of all walks of life in their homes, there is an appeal in visiting nursing as carried on by the Victorian Order of Nurses.

With over 100 branches from Newfoundland to British Columbia, the Victorian Order of Nurses serves over one-half of Canada's population. There are over 650 nurses on the permanent staff of these branches; all are graduates of a recognized school of nursing and many have additional preparation in public health. Some took their professional training abroad and have obtained registration in the province of Canada in which they are employed. Others, who as children came to Canada with their parents, took their training in Canadian schools of nursing.

The Victorian Order of Nurses was founded in 1897 to commemorate Queen Victoria's Jubilee. Its basic purpose has always been to bring skilled nursing care and health counselling into the homes of all who need it, regardless of age, race, creed, colour or economic level.

In its early days the major part of the V.O.N. service was home confinements. Now babies are being born in hospitals, but the Victorian Order of Nurses still provides care for mothers and babies by visiting them at home to advise on the care of the mother and infant. All nursing care given by the Victorian Order is under the direction of the patient's own physician.

To-day a large proportion of Victorian Order visits are to the aged and those suffering from long-term illnesses. It is here particularly that the nurses' cheerful and comforting care helps the patient's outlook on life.

One of the greatest satisfactions is rehabilitation nursing. There is a great reward in nursing a patient from the time he is flat on his back following a stroke or accident, through the progress of sitting up, exercising, learning crutch walking, to that wonderful day when he can take a few steps alone. Even to be able to feed themselves again, is rehabilitation for some patients.

In addition to visiting nursing in the home, and in co-operation with official public health agencies, branches provide other services of a public health nursing nature. These include pre-natal classes and well-baby conferences and assisting at immunization clinics. In some districts the Victorian Order nurse is responsible for the school health services and in some she provides industrial nursing in small industries. Health teaching is an important part of Victorian Order service. The nurse teaches members of the family how to care for the patient, then during convalescence, teaches the patient how to help himself.

Victorian Order branches vary in size from the large city ones with fifteen, twenty to a hundred nurses working under full-time supervisors, to those in small communities employing one nurse.

(Continued next page.)

Miss Jacoba Ponsen has been on the staff of the Toronto branch Victorian Order of Nurses for four years. She graduated from the Diaconessenhuis, Naarden, Holland in 1957.

Mr. Peter Yzerman was a pioneer when he and another male nurse joined the staff of the Vancouver branch in 1962 as this was the first time that the Order had employed male nurses. Mr. Yzerman is a graduate of the Municipal and University Hospital, Utrecht, The Netherlands.

V. O. N. (Continued)

Work in both large and small branches has its satisfactions. In a large branch the staff nurse has daily direction and supervision. In a small branch she is working more alone and is responsible not only for carrying out the varied services offered by the Order in that community, but also for the administration of the service and direct contact with the local board. However, she need not feel alone, as regular visits from the national regional director, help the nurse keep in touch with national office and her sister nurses.

Whenever possible, the Victorian Order nurse travels in a branch-owned automobile. She wears a trim navy uniform and hat and carries the famous black bag containing the equipment for her work. In all Victorian Order branches service is available 24 hours a day, 7 days a week. However, night and weekend duty is limited to essential calls and compensating time is given. Most nurses work a seven and a half hour day and a five day week. Provision is made for an annual vacation and for sick leave. Salaries are established by the branch and are in line with prevailing rates. The Victorian Order has a contributory pension plan.

To assist nurses in taking preparation in public health nursing, the National Office of the Victorian Order of Nurses for Canada offers bursaries, valued at $1,000, to registered nurses enrolling in a certificate course or students in their final year in the university schools of nursing. Nurses receiving these bursaries agree to work for one year after completing the course, in a branch assigned by the National Office. Consideration is always given to applications for transfers and with the great variety in branches and geography, the Victorian Order nurse has an opportunity to find an opening congenial to her interests.

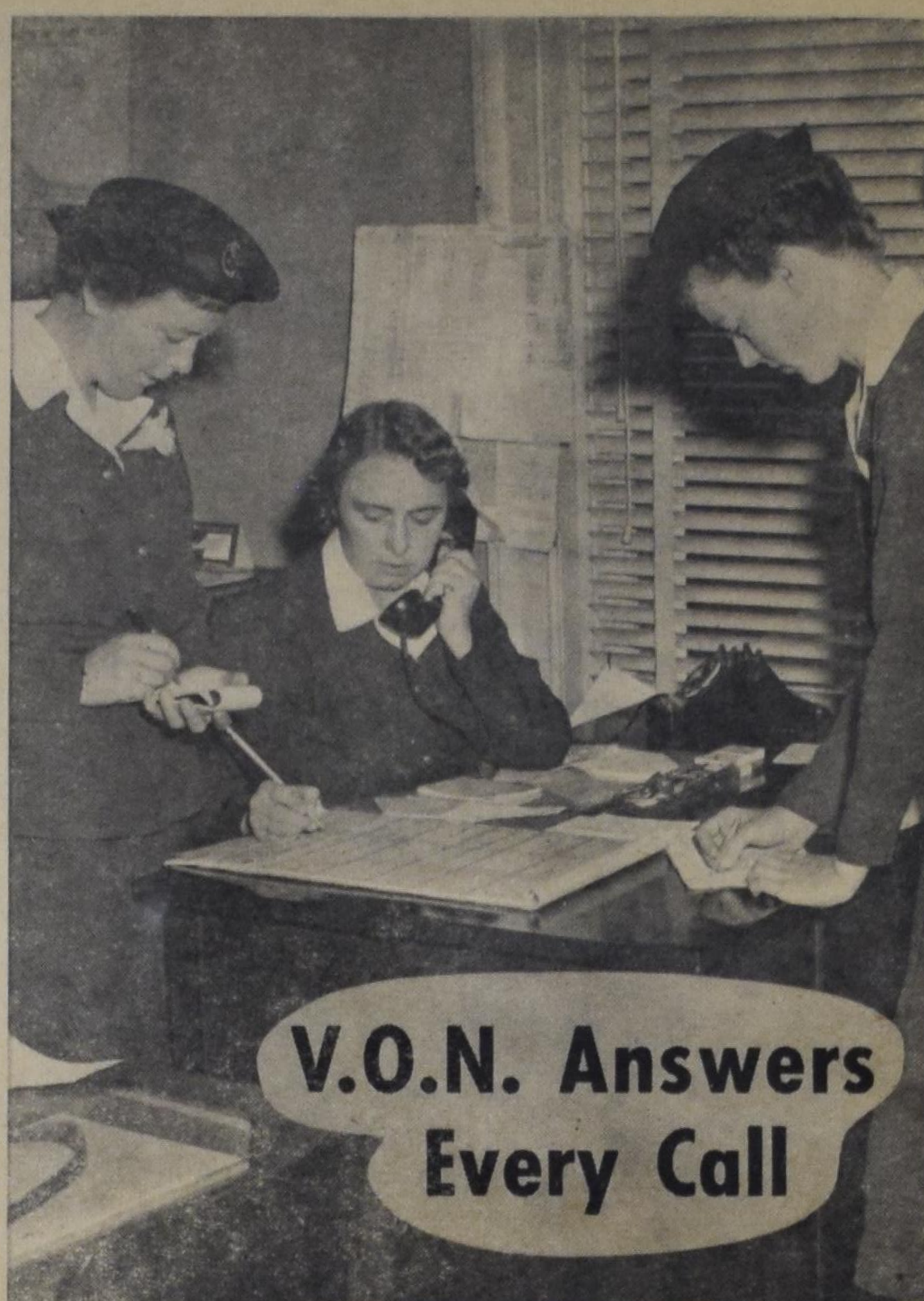
The first male nurse to join the Order was Mr. Peter Yzerman, a graduate of the Municipal and University Hospital of Utrecht. He and another male nurse were taken on the staff of the Vancouver branch last year. There are now five male nurses in the Victorian Order, and we expect this number may increase in the future.

Information concerning bursaries or employment with the Victorian Order of Nurses may be obtained by writing to

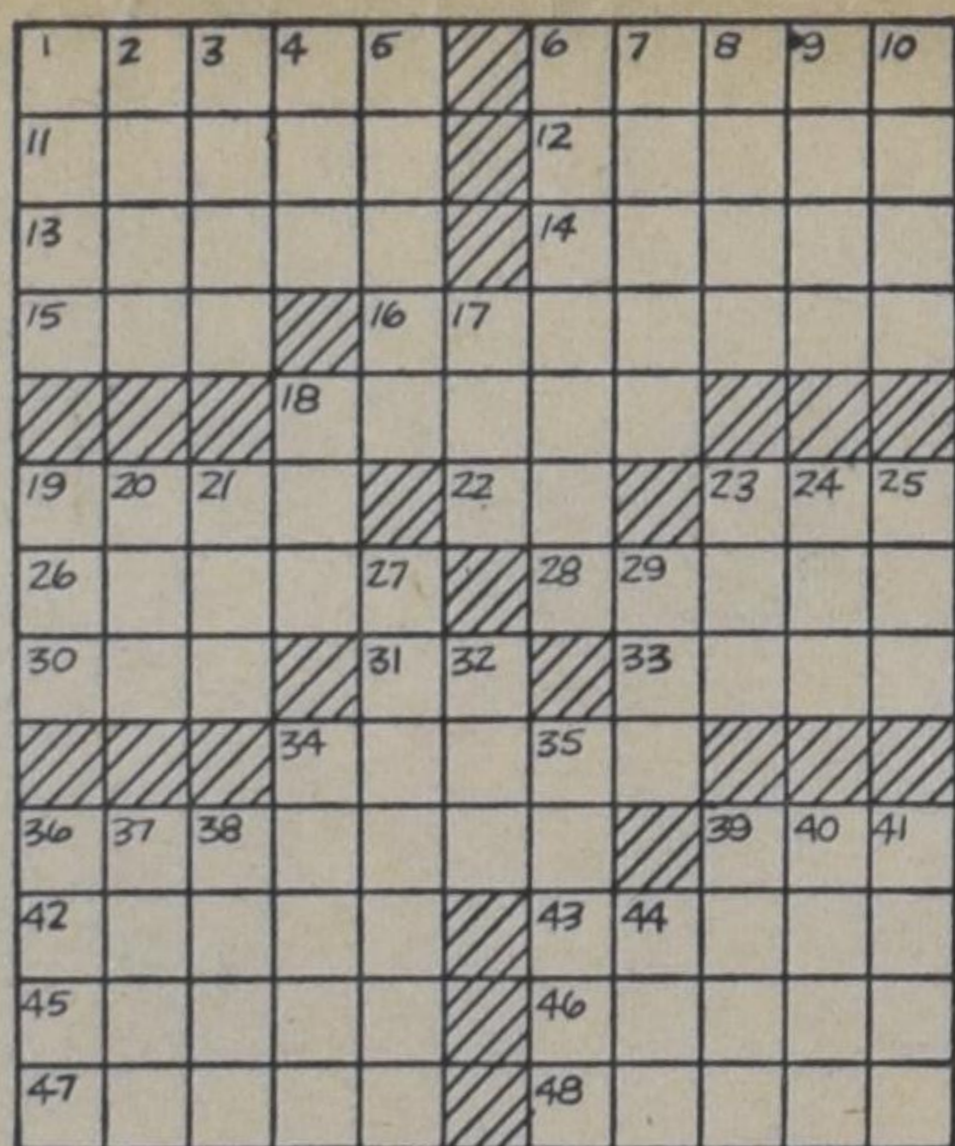
Miss Jean Leask,
Director in Chief
Victorian Order of
Nurses for Canada,
5 Blackburn Avenue,
Ottawa 2, Ontario.

NOTE

One of the services of the Victorian Order of Nurses is to provide for a "school nurse". In many municipalities private schools cannot obtain the services of a public health nurse. In those cases the V.O.N. can render these services at cost. Editor

Cross Word Puzzle

ACROSS

1. Ditches around old castles
6. Mother of Isaac: Bib.
11. A creek
12. Evade
13. South American pack animal
14. Red-breasted bird
15. A lixivium
16. Buys, as stocks
18. Notions
19. External seed coating
22. Printer's half em
23. Any split pulse: Ind.
26. The earth
28. A social group
30. Confederate general
31. Land measure
33. Reading desk
34. A bear
36. Cats
39. Gelderland city
42. Sultan's decree
43. Tardier
45. Stream
46. Fragrance
47. Plants' ovules
48. Neck hair on horses

DOWN

1. "The —— on the Floss"
2. Sole
3. Wing-like part
4. Evening sun god
5. Sober
6. A domestic
7. Fragrant woods
8. Polishes
9. Mine entrance
10. Female fowls
17. Born
18. Sick
19. Leather-worker's tool
20. Spawn of fish
21. Anger
23. Indistinct
24. Warp-yarn
25. Lion
27. Darning attachments
29. Flowed
32. Regret
34. Awaited
35. The Moslem religion
36. Pinaceous trees
37. New York canal
38. Wash
39. Boy's school: Eng.
40. Attica township: Anc. Gr.
41. Epochs
44. Constellation

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE NOVEMBER LADDER

Names	Problems and Points 84	85	86	87	Sub-Total	Previous Total	TOTAL
	2	2	3	3	9		
R. VanKooy, Guelph, Ont.	2	0	—	2	4	84	88
G. Bloemendal, Toronto, Ont.	no answer (1st)					87	87
E. H. Langendoen, St. Catharines, Ont.	1	0	0	2	3	72	75
F. Tolsma, Vauxhall, Alta.	no answer (1st)					75	75
E. Smit, Bowmanville, Ont.	0	2	2	0	4	57	61
J. Byl, Burnaby, B.C.	2	2	—	2	6	49	55
H. Postma, Port William, N.S.	1	0	2	2	5	49	54
A. Guillaume (II), Toronto, Ont.	2	2	0	2	6	47	53
A. Schuitema, Barrie, Ont.	no answer (2nd)					45	45
M. Visser, Duncan, B.C.	no answer (3rd)					35	35
J. Wierda, Winnipeg (Man.)	1	0	—	2	3	34	37
J. Binnema, Rocky Mt. House, Alta.	stays					31	31
J. VanDam, Redcliffe, Alta.	2	0	0	0	2	28	30
J. A. Melboom (I), Carrying Place, Ont.	no answer (3rd)					25	25
J. Heikamp, Burlington, Ont.	2	0	3	2	7	17	24
H. Geerlof (I), Smithville, Ont.	stays					22	22
Dr. T. VanDeursen, The Hague, Holland	2	0	—	2	4	14	18
G. Heebink, Brantford, Ont.	—	—	0	0	0	5	5
W. Triemstra (I), Ottawa, Ont.	2	0	0	2	4	0	4

LET'S PLAY CHESS (Contd.)

M. DeJong (I), Stirling, Ont.	2	0	1	0	3	0	3
D. VanderKooy, Hamilton,Ont.	1	0	—	—	1	New	1
K. Bylsma (I), Iroquois, Ont.	no answer (3rd)					0	0
W. F. Stokdijk (I), Old Barns, N.S.	0	0	0	0	0	92	0
John Westendorp, Aldergrove, B.C.	—	0	—	—	0	New	0

Hearty welcome to our new contestants. The climb is difficult, but keep on, and finally you will reach the goal. The results were not too good in November. Let us hope that you will do better in the next month.

OUR ROLE IN THE PAST

Going by the advertising of the entertainment industry, the people of this continent must be very proud of their history. The many books and films about the pioneer age, for instance, indicate, for one thing, a great admiration for the past. We are made to believe that people, who lived in the past, were happier, more courageous, with less worries and with more romantic surroundings. And we want it this way.

Apart from the fact that this idealization of history makes us forget our present circumstances, it also makes the past somewhat unreal. In the past things happened and people then living fitted very well in their time, but they could not match our times very well.

This seems to be true, especially, when we go back to Biblical history. Take a man like Peter, for instance. Many a boy (and probably many a man) could easily become jealous of Peter, when we read that merely his shadow was sufficient to heal the sick (Acts 5:15).

Just think of it, if you were engaged in evangelization or mission work, and you possessed something like Peter did. It would not be difficult to get followers!

If we give this a thought it seems strange that none of us could think himself in a position such as Peter's. Why could he do things like that, and why can't we? Did he believe differently than we do? Did he have powers which we lack? Are sick people today not just as much in need of cure as they were in the time of the apostles?

Logical as these questions may sound, they cause us to place ourselves over and against history. We view the past from a distance. We should realize, however, that we cannot look at history as an outsider, but that we are part and parcel of history. We are in the midst of it, just as much as Peter or anyone else was.

If history is merely a succession of events, a number of facts, or number of people, whom we envy, then we fail to see the essence of what happened before us.

This applies to history in general, but to Biblical history in particular. What does it profit us that we know that Noah and his family were safe in the ark, while every other living soul died? What good does it to us if we know that Abraham emigrated to an unknown country, and that Lot escaped the destruction of Sodom just in time? What is it to us that we know of the romance between Boaz and Ruth, or that Mordechaie did not return to Palestine, so that his niece Esther could become queen?

What does it mean to us if these are only old stories — nice ones at that — and we would read in them that one great work of God in redeeming His people and His creation?

That is the message in all these stories and in all of history, that this redemption is just as real for us today, as it was for Noah and his family in his day. That salvation is just as concrete to us as it was to Lot, when the world around him became a prey to sulpher, and that this redemption goes on even when the Covenant child Esther married a pagan tyrant, or when Elimelech preferred to make sure of his bread and butter in Moab, instead of staying with his people.

It is the same plan of redemption, when people are saved today, as when the sick found healing in Peter's shadow. It was not because of Peter, neither of any of the apostles, it was and it is because God draws people to Himself.

What really matters is not *when* we live, but *that* we live, and that we consciously are included in that gigantic Divine plan. To God there is no difference between one day or a thousand years. What happened in the past is not past in the eye of God. To Him that is just as real as that which will happen in the future.

The sense of history is not the succession of events. It is the layout and the development of God's saving the world in His Son. We are in the midst of it, we take part in it, we are involved in it, we are co-labourers in it. And if we believe, we rejoice in it and are heirs to it.

This is the impressive 11th chapter of Hebrews. It is not a list of heroes. The emphasis is not on these people at all. Among them are even people of whom we know hardly anything. What do we know about Barak, or Jephthah, or Rahab? But we do see God at work, and in working He used these people, as He is using us. Notice the conclusion of Hebrews, chapter 11: ". . . for God had in view something better on our behalf, *so that without us their consumation might not be attained.*" This is strong language! It says as much, that without us they are incomplete!

This is history, which the believer does not view from a distance, but in which he is completely involved.

CLOSE - UPS ARE YOUR PASSPORT TO NEW CAMERA THRILLS

BY GUY GILBERT

The next time you conduct a tour through that much-thumbed photographic album, make a mental note of the pictures that evoke critical raves from your audience.

The baby smiling in her sleep with a halo of sunlight around her head — the roguish eyes of your oldest boy peering over a huge bubbly gum balloon — the beagle pup gnawing contentedly on his rubber ball — the dazzling portrait of a dew-spattered rose.

An accident? Hardly. All these pictures have a common denominator which give them a special photographic wallop.

Here, for example, is what one of the world's most popular guidebooks in the field of amateur picture-taking considers of the cardinal requisites for good snapshooting:

"Pictures should almost always be made from as close as possible without eliminating any part of the subject that's important to the snapshot or any part of the background that contributes to the meaning or mood of it."

Every book that charts a way to better pictures underscores the same formula: Close-ups. Close-ups can make the difference between ordinary pictures and those that capture the drama of life on film.

How close can you get with your camera?

With box cameras, the distance is around six feet. If you slip a close-up attachment over the lens, however, the distance shifts to a more desirable 3⅓ feet. Adjustable cameras nearly always focus to 3½ feet, many of them down to 2 feet.

At distances nearer than six feet, owners of adjustable cameras have a special trick at their disposal for minimizing cluttered, distracting backgrounds and concentrating attention on the subject in an unusually attractive way. This trick, called "selective focus," produces in which everything in front of or behind the subject is as much out of focus as possible.

This effect results from focusing carefully on the subject and then using an equivalent exposure that has a wide lens opening. If, for example, you were shooting with a medium speed film on a bright sunny day, the basic exposure would be 1/100, f/11; to administer the selective focus treatment you might set your camera at 1/200, f/4 (four times as large a lens opening with a shutter time only one-fourth as long).

For the true close-up enthusiast

(Continued next page.)

Camera Thrills

(Continued)

— the photographer who delights in zeroing in on the breathtaking beauty of a lily or snapdragon, or revels in pictures of birds or bugs or even scale-model railroad equipment — camera-to-subject distance must be measured in inches, not feet.

The easiest and most effective way to get into this close-up big league is to acquire one or more special close up lenses, such as Kodak Portra Lenses. These are simple meniscus lenses that slip over the camera lens like a filter and make it possible for any camera to be used for close-ups.

They are available in three powers, 1+, 2+, and 3+. With a camera that will focus on an object at 3½ feet, this set of three Portra Lenses, when used separately, will allow you to focus on any object at from 10 to 39 inches, or two of them can be combined to focus on an object as close as 7 inches. Exposure settings are not affected by the use of Portra Lenses.

In Portra Lens territory, however, two problems always present in photography become more pressing. These are depth of field and viewfinding. When working at very close distances, the depth of field may be as small as a fraction of an inch, except as very small apertures; therefore, critical measurement is a necessity.

As the camera gets closer to the subject, a lens and separate viewfinder no longer "see" the same picture, a condition known familiarly as parallax. The subject arena seen through the usual camera finder has the top quarter cut off when a 3+ lens is used; the top sixth a 2+ lens; and the top eight with a 1+.

An effective answer to both problems is found in a simple device called a "focal frame". This is merely a frame that can be attached to the base of the camera, extends out from the camera, and surrounds the area to be photographed. In addition to eliminating focusing and viewfinding bugaboos, the focal frame also steadies the camera so that it can be handled, with care, for shutter speeds as long as 1/10 second.

Although a focal frame is probably the best solution to the problem of how to measure subject distance accurately, the string method is good and certainly less cumbersome than dragging out a tape measure for every picture. This involves taping one end of a length of string to the Portra Lens mount and tying a knot at the other end designate the point at which the camera photographing a flower or other close-up object, hold the string out straight so that the knot falls in the center of the subject . . . and you're in focus. Remember to tip the camera up slightly to correct for parallax.

Whether your subject is a delicate petal or a freckled, grinning face surrounding a slice of watermelon, get as close as you can and still have the object in sharp focus. Use your camera to catch the fleeting expressions of life and you will capture the essence of drama.

Then bid the world of the casual photographer farewell. Like it or not, you will be an artist.

A FAITHFUL COMRADE FOR NAVIGATORS

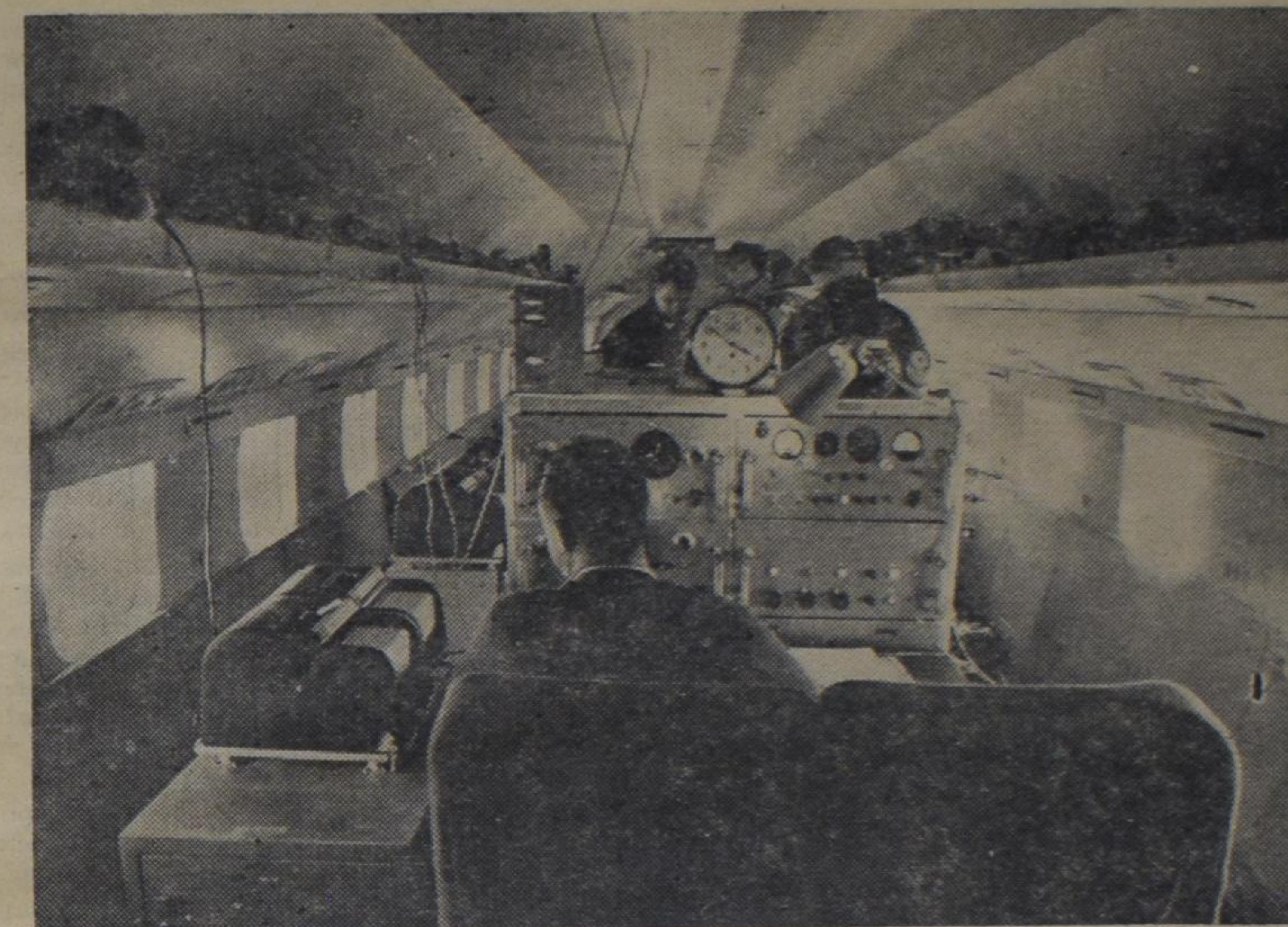
The art of navigation has never before been so scientific. Modern aircraft and ships have an array of electronic aids for information at their fingertips. Radar, doppler, decca, radio direction-finding, track plotters just to mention a few. These are just some of the benefits the navigator enjoys in the technological age. Yet, when all the chips are down, when short circuits, faulty equipment, power failure or unforeseen emergencies suddenly — though rarely — occur, the navigator at once falls back with ingrained faith to his basic instument — the magnetic compass. Induced by a mysterious earthly force, the magnetic needle in the compass bowl needs no man-made power supply, no highly skilled electronic engineer to keep it going, just regular check ups at fairly lengthy intervals. The only thing that is needed is up-to-date magnetic charts. Pointing to the north magnetic pole — some hundreds of miles distant from the geographical pole — and influenced by the slowly swirling lines of magnetic force that flows from south to north, the magnetic compass only points the vital way home if accurate charts are close at hand.

During the course of the International Geophysical Year, scientists from around the world called for an overall magnetic survey to be undertaken covering the surface of the globe.

In the last few years, the Dominion Observatories of the federal department of Mines and Technical Surveys in Ottawa have flown their special magnetometer 310,000 miles along a network of observation lines that stretch across Canada, out across the Pacific to Japan in the West and over the Atlantic to Europa in the East. Future plans are to range farther East at high latitudes and over Greenland and the Scandinavian countries.

Not only will this vast Canadian operation provide the data for modern magnetic charts but, during an age when interplanetary voyages are of imminent interest, the information gathered will be of great scientific interest in the overal study of the earth.

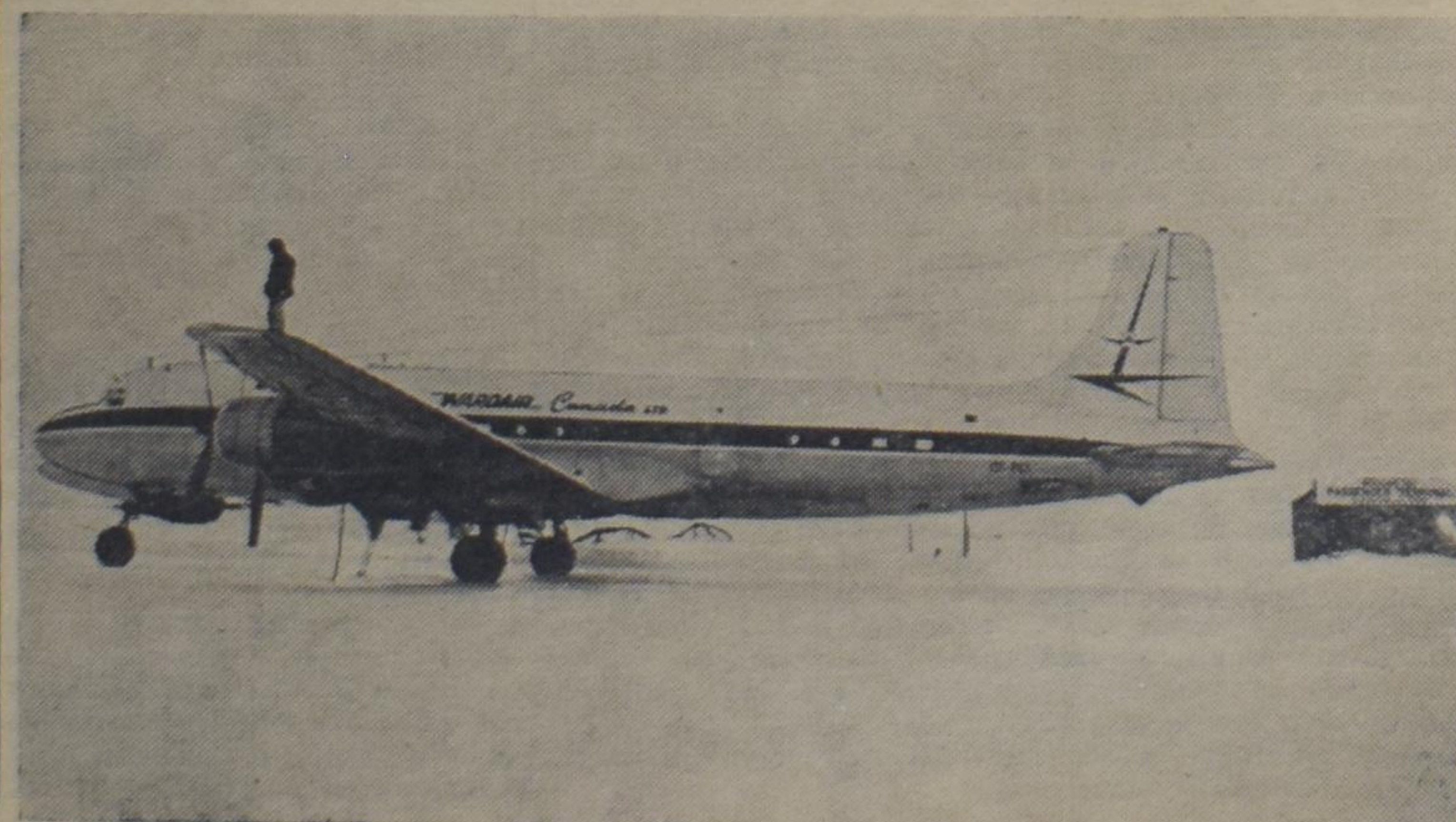
Top left — Flight crew from Edmonton carefully check with weather and navigation facilities at Thule, Greenland, before taking off. Nightly round trip of 3,000 miles during three-week operation took scientists to extreme polar regions.

Bottom centre — Geophysicist Weldon Hannaford of Ottawa takes star observations through periscope astro-sextant.

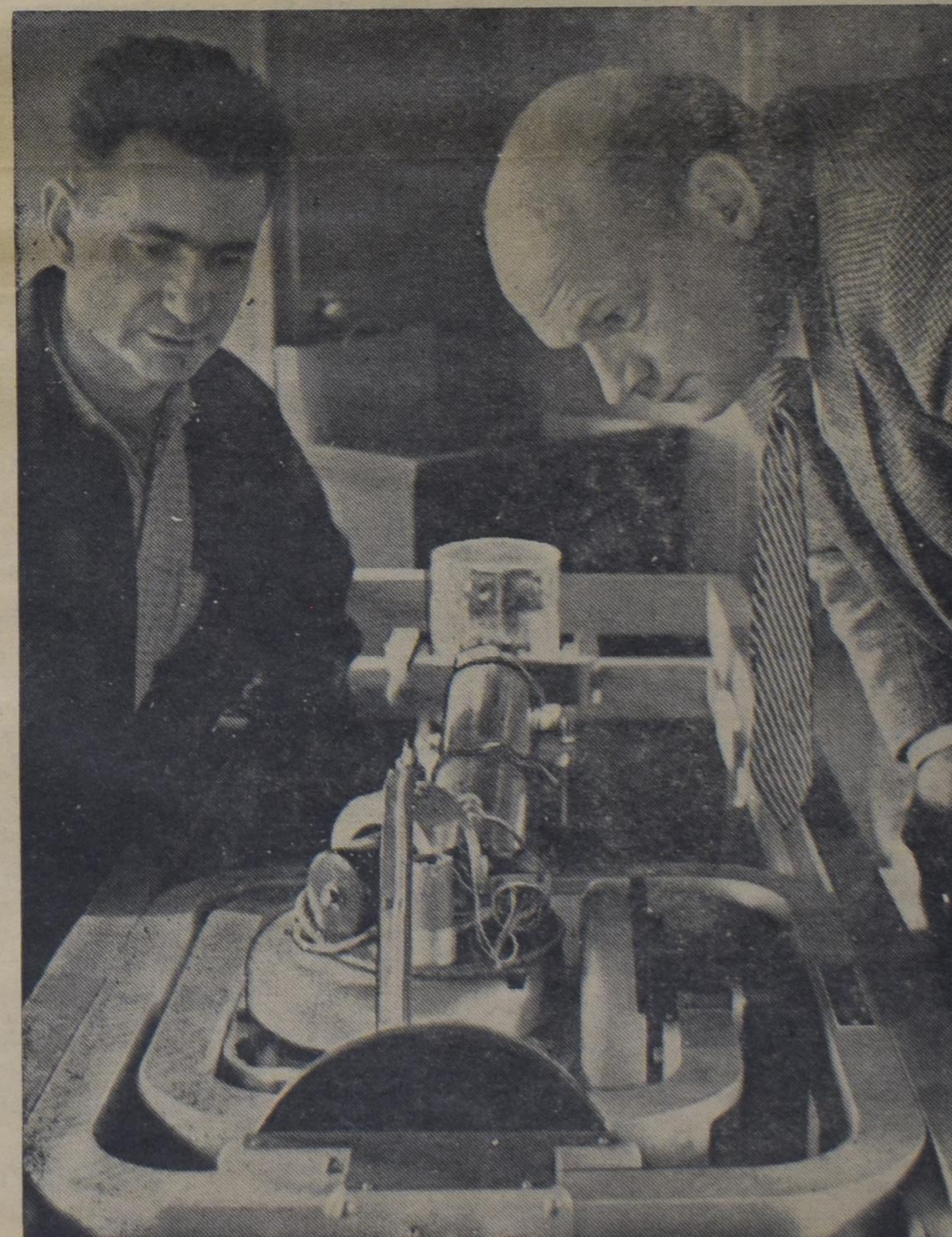
Top right — Interior of DC-6 aircraft, above, was scientific workshop for 14 hours at a time as it ploughed back and forth at intervals of 100 miles, four miles high.

Bottom left — Chartered DC-6 which flew scientists and special magnetometer over north pole during 40,000 arctic air miles refules at Resolute.

Bottom right — Weldon Hannaford, officer-in-charge, and Dr. Paul Serson, right, check unique magnetometer which to date has been flown more than 300,000 miles.

Dr. P. Y. DE JONG Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE GOSPEL OF MARK

No. 17

WHO IS THE KING?

(Mark 8:27—9:1)

BACKGROUND NOTES

Mark's gospel is unique. He presents the Lord Jesus Christ above all as the King whom God has promised to his people. Everywhere we are reminded of Christ's royal origin, dignity, power and claims. He is the one who will rule God's people in truth, righteousness and love, giving unto them through his perfect work a complete victory over all their enemies.

The hearing of such a gospel, however, produces a crisis in our lives.

It compels all who hear to choose — for good or ill, unto salvation or damnation. We either embrace or reject the claims of Christ. Therefore the fundamental question must be faced clearly: Who is this Jesus who makes such claims?

Many of their folly want to overlook this question today. They are merely concerned with what they think the gospel can or should give them: peace of mind, the solution to some aspect of the great riddle of man's existence in a baffling and battering world, or the hope of a vague heaven in the hereafter. Such never set their hope on Christ alone, because they have never honestly faced the Biblical teachings concerning Christ's person. They want the gifts but not the Giver, little realizing that the gifts without the Giver are bare!

In Jesus' days many were trapped by such concern with what they thought Jesus could give them. They were charmed by his teachings. They were attracted by his healing of the sick. They marvelled at his ability to feed hungry thousands with a few loaves and fish. The danger was that even his disciples would be deceived by this. Therefore he called them apart, in order to compel them to face the basic issue: Who do you say that I am? Why is it so important to know who Christ is? Can men have any true faith in Christ without facing this question? How is such knowledge related to personal trust? Show how we are often tempted (perhaps even in the preaching we hear) to bypass Christ's person while clamoring for his gifts? Why is this such an awful sin?

THE OUTLINE

A. *Christ reveals himself to his disciples* (vs. 27—31)

1. Here is the turning-point in our Savior's life on earth. Until now his popularity has been great. Yet everywhere the signs of a growing conflict are apparent. The people seem only interested in bread and healing. The scribes and Pharisees seek more openly to trap him. This would lead to his crucifixion and death. Therefore Jesus *went out* with his disciples to prepare them for the coming events. They must be ready to cling to him, even when all others reject him. Only then could they later witness to him as the Savior-King. Why did Jesus take them into the parts of Caesarea Philippi? Why did the disciples need further instruction on this point?
2. Christ challenges them with two simple questions. Note what they say. Note also how aware the disciples were of the contradictory opinions of the people. How did the people come to such conclusions? Show that they did not regard Jesus as an ordinary rabbi or teacher. Why wasn't this estimate sufficient? How are we often misled by the popular estimate of our Lord? What do you think most people who sing Christmas carols, etc., think of him?
3. Peter gives a clear-cut response. Note the greater detail in which Matthew records this episode. (Matt. 16:16—19) Why do you think Mark's account is so brief? What is meant by the name "Christ"? What does this tell us about Jesus' person and work?
4. The chief purpose of eliciting this confession was to instruct the disciples further. They had many mistaken notions about what the Messiah ought to do. What was the common Jewish notion of Messiah's person and work? From where did the Jews get these ideas? In how far were these ideas wrong? What wrong notions do we cherish on this subject of Christ as Savior-King? Christ now proceeds to outline that he *must suffer many things and be rejected.* Why was this necessary? How would this tend to confuse the disciples? Yet apart from his humiliation to the lowest depths there could be no exaltation for either himself as Messiah or his people.

B. *Christ rejects the snare set by Peter* (vs. 23, 33)

1. Peter had just made the magnificent confession. Now we are reminded how weak and shortsighted he was apart from God's grace. He did not really want to accept everything that the confession of Christ implied. What Christ had said about Messiah suffering and dying did not meet with his approval. Hence he *rebuked* the Savior. Perhaps much of Peter's opposition sprang from his deep love for Christ. Nonetheless it was thoroughly sinful. Why isn't it enough to be sincere and loving? Whence do true sincerity and love spring? Show how surrender to Christ (confessing him truly) always includes complete acceptance of his teaching, even that which we cannot understand.
2. What was at stake here is clear. Peter wanted a Messiah according to the prevalent Jewish notion. What was this notion? Whence did it spring? Were there any Old Testament texts which gave some ground for these notions? Show why it is necessary to "compare Scripture with Scripture" in order to know the full revelation of God. Here again was a temptation for Christ to seek a short-cut to the promised glory. Compare with Christ's temptation in the wilderness (Matt. 4:8—10) How real was such a temptation to the sinless Christ? How alone could Christ overcome such a temptation?
3. Instructive is the way in which our Lord triumphed. He saw therein the work *of Satan,* and identified Peter in making his rebuke with the work of this great enemy. What does the name *Satan* mean? Why did Christ call Peter this?

C. *Christ repeats the rules for his followers* (8:34—9:1)

1. Here again we see Christ exercising his kindly prerogatives. He lays claim to the entire lives of his followers. In these verses he repeats what he had taught them on some other occasions, too. Why was such repetition and elaboration necessary? Yet the words have a peculiar significance here. They are a direct conclusion from and application to the true confession of him as Messiah.
2. The general principle is stated in verse 34. Here we find the triple demand of true discipleship. What is meant by denying oneself? May this be identified with giving up candy, smoking, meat, etc., during Lent? How alone can a believer truly deny "himself"? What is the difference between Christ's cross bearing and ours? Why is it necessary to stress the profound difference? Who in our days either deny or minimize the difference?
3. The specific applications of this principle are now given by Christ. He lays claim to the totality of the lives of those who would follow him.
   a.—First, they must be willing to lose their lives for his and the gospel's sake. Does this apply only to martyrs and perhaps, missionaries? How would it apply to your life? in what sense is this denying of self?
   b.—Secondly, they must unhesitatingly confess him. This means "to say the same thing as . . ." Show how this should apply to all areas of life. Why can only a truly confessional church be a "confessing" church? What duty is implied here for education, labor relations, home, politics, etc.? In what sense *will the Son of man be ashamed* of those who fail to confess him? How is this related to our cross bearing?
   c.—Finally, Christ encourages his disciples. Some of them will not die until they have *seen the kingdom of God with power.* Jesus does not specify the time when the kingdom shall be seen in power. Perhaps it refers to the Spirit's outpouring on Pentecost, or to the rapid spread of the gospel among the heathen, or to the destruction of Jerusalem. At all events no mention is made here of the last day. How can we see the kingdom come with power? Why should Christians always be optimistic about the kingdom's coming? Why is defeatism of this score always such a fearful sin?

STOPPING BY WOODS ON A SNOWY EVENING

Whose woods these are I think I know
His house is in the village though;
He will not see me stopping here
To watch his woods fill up with snow.

My little horse must think it queer
To stop without a farmhouse near
Between the woods and frozen lake
The darkest evening of the year.

He gives his harness bells a shake
To ask if there is some mistake.
The only other sound's the sweep
Of easy wind and downy flake.

The woods are lovely, dark and deep
But I have promises to keep,
And miles to go before I sleep,
And miles to go before I sleep.

Robert Frost

ANSWER of last week's Cross Word Puzzle

C	O	R	D	S		S	P	A	T	S
I	D	I	O	T		T	A	C	I	T
T	I	N	G	E		E	X	T	R	A
E	N	D		P	O	I		S	O	N
			S	P	A	N	K			
S	H	R	I	E	K		E	T	O	N
H	O	O	D	S		E	V	O	K	E
Y	A	W	L		G	R	E	A	S	E
			E	Q	U	A	L			
S	A	G		U	R	S		I	D	A
A	X	I	L	E		M	U	R	A	L
M	E	L	E	E		U	S	A	G	E
E	S	T	E	R		S	E	N	S	E

Root out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(20)

When he had gone, Annie reached over and patted Jansie with a heavy hand. "Don't you pay no attention to him, Jansie," she said in her whining voice. "You and Chrissie go right on to Sunday School and have a nice time and learn the lesson." Her pale eyes grew prideful. "Here's a nickel for the collection. You see," she explained, as she held out the coin, "I went to Sunday School, too, when I was a little girl. And," she added proudly, "I got religion once myself, too! Wasn't nobody could shout louder than me!"

Jansie looked at her with startled eyes. "Did you, Maw? What happened?"

The blue eyes grew filmed. "Well, I sort of — of stopped going after your paw and me was married —" and Annie's voice trailed off into silence.

"Oh." Jansie stood staring at the fat woman with more understanding in her eyes. "Oh, I see. Well, I reckon we'd better be going, Chris," she added quietly.

It was all very well for Miz Cockrill to tell them to go Sunday School, Jansie thought as she and Chris passed the watering trough in front of the Elite Livery stable, but what Sunday School? Before them as they came down the dusty little Main Street of the town, were ranged the assorted array of steepled, wooden churches. And each pair of double doors seemed more mysterious, not to say, forbidding, than the one before it. They paused in front of the Sabbath-shuttered plate glass of the First State Bank, and surveyed the field with bewildered eyes.

"Which one are we supposed to go to, Jansie?" Chris asked.

Jansie shook her head. "I don't know," she admitted worriedly. "Miz Cockrill didn't say, and I didn't think to ask her. I — I reckon we'll just have to wait here and see which folks goes where."

At last, as they stood watching the well-dressed townspeople going past and sorting themselves into the various doors with inexplicable assurance, Jansie had her lead. A country family, having hitched their wagon and team back of the livery stable, came by in well-washed but shabby Sunday presentability. Jansie looked upon them with all the favor of one lost in a strange land. "We'll go where them folks goes," she told Chris, and took the little girl's hand. "We'll follow them."

The country family turned into a square white church with only a litte steeple, one of the less beautiful buildings. Jansie led Chris firmly behind them.

So Jansie and Chris became Baptists.

Just inside the door, they were accosted by an official greeter. "Well, well," the man allowed himself only a shadow of the pitying, curious stare that Jansie's affliction usually evoked. "Here are some new pupils! Now let me see, do I know your names?"

"I reckon not," Jansie admitted. "I'm Jansie Sanders and this here is Chris, my — er — little sister."

"Fine, fine." The man's eyes glazed with the sightless cordiality of his kind, and before the girls had time to realize what was happening, they were eased into the hands of the Sunday School superintendent, thence into the care of beaming teachers. Presently, Jansie found herself settled in a women's class, looking at the backs of heads and listening to a lesson. Chris, in the efficient hands of a beautifully clean young woman, had disappeared into the Junior Department.

When the sensation of whirling had eased somewhat within her, and she had begun to gain some sense from the words of the elderly teacher at the front of the class, Jansie realized that they were discussing someone called the prodigal son. From what she could glean from the discussion that went on about her, he must have been a pretty sorry fellow, but he seemed to come out all right in the end.

And it was while she was still occupied with the problems of the prodigal son, that Sunday School melted into church with an imperceptible precision. A hidden bell rang, brisk ushers swept back dividing curtains, Chris came in to sit beside her and the organist pumped vigorously into a brisk gospel song. And there they were, suddenly, in church! Chris and Jansie stood up firmly with all the aplomb of seasoned church-goers, and lifted their voices with the rest. This was getting easier as they went along.

Jansie listened to the sermon with considerable interest. She studied the earnest, loud-voiced young preacher, who was the best that a small place like Collins could command, with sympathetic eyes. But she heartily disagreed with a good part of his message.

Take that matter of the man blind from birth, for instance. The preacher dwelt dramatically on the healing part of the story, but Jansie decided that it would be a mighty lot more convincing if the preacher had seemed to know how it felt to be blind! Jansie herself hadn't been blind either, but somehow, in that instant, she knew its agony.

And as the young man swept into the crescendo of his discourse, he made much of the fact that the blind man's affliction was "for God's will." Jansie sat, her chin pressed absently into her long hand, wondering why anybody wouldn't be willing to be blind for a while if it were only to know the ecstacy of the healing hands of the Master!

But when the service was over, and the crowd began filing toward the open doors, the crippled girl looked about her with a full return of self-consciousness. What did all these handshaking, cheerful, gossiping people have to do with her and Chris, anyway! Paw was right. She'd got too biggety!

Nervously, she herded Chris before her toward the blessed release of the wide doors. Just let them get out of here and she'd know her place from now on, she reckoned!

No one spoke to them.

And then, when they were almost to the doors, a tiny, peppery little figure popped out of a group of women. "My sakes, you did come to church, didn't you?" Grandma Cockrill beamed upon the girls. "Did you come to Sunday School, too?" she demanded. Then as Jansie kept inching toward the door, she added, "Wait a minute, I want you to meet some of the other ladies." And with bright, knowing eyes she searched the crowd about them for a victim.

Mrs. Smalling, the doctor's wife, very elegant in a new hat with much veiling, swept by.

Grandma Cockrill, still holding firmly to Jansie's arm, swooped. "Miz Smalling!"

Mrs. Smalling, trapped, stopped. And being both a Christian and a good wife for a public servant, she made the most of the inevitable. "Why, Jansie." She held out a friendly hand as if it were the most natural thing in the world to be greeting the crippled Sanders girl. "We're glad to see you and — er — your little sister here in church!"

Jansie took the hand with tentative fingers and tried to smile back. "Yes'm," she agreed uncertainly, then blurted, "I reckoned it was about time for Chris to be coming to Sunday School!"

Mrs. Smalling winced at the vicious prod of her own conscience, and nodded approvingly. "That's right," she agreed. "She should be in Sunday School, and I'm glad you both came —" she paused and still goaded by Grandma Cockrill's wise eyes and her own Christian principles, she added, "Wouldn't you — er — like to come to Ladies' Aid, Jansie? It meets at my house this week."

Jansie stared up at the tall, elegant woman in utter amazement. "Why, I —" She stopped and gulped a swallow in a dry throat. "Why, I dunno —"

"Of course you can," Grandma Cockrill chimed in. "You can go along with me."

"We just do fancy work and have a lesson," Mrs. Smalling wondered vaguely if she weren't pushing the second-mile business a little too far. "I thought maybe you'd enjoy it."

Jansie could only nod dumbly.

"You bring your fancy work." Mrs. Smalling was beginning to ease away. "The meeting's at two, on Thursday."

A great wave of happiness broke over Jansie. She had a dazzling mental picture of herself in a roomful of women, nice women, doing fancy work! It was almost more than she could bear! "Yes'm," she answered the retreating woman, "I been learning to knit lace!"

"Fine!" Mrs. Smalling smiled, half pleased with herself. "I've never learned to knit lace."

"Yes'm," Jansie said again, then she added, "But Miz Cockrill here says most people can't learn to do it. It's a sort of special talent, she says!"

Grandma Cockrill nodded vigorous agreement. "That's right!"

(To be continued)

Confidentially Speaking

Dear Con and Ad:

I am attending confession class and I hope to confess my faith in the spring. However, even though I believe there are a lot of questions to which I can find no answer and some things which I cannot understand as yet. How can I be sure of my faith? With these questions can I still confess?

Sometimes I wonder if I should do it or not because I do not feel any "great change" of which you so often read, and yet I desire to follow Christ, but the way I must go seems so vague and unclear.

Can you help me any at all?

A friend.

Dear friend,

Your question is a good one, and you should be commended that you bring it into the open. You know, there are many more, who attend confession class and struggle with the same problems.

The first thing we would ask you to do is to analyse yourself. By this we do not mean that you would go over all your questions again. We mean yourself. Why is it that you would like to make confession of your faith? Who or what brought you to the desire to follow Christ? We don't know who you are, neither do we know your circumstances. Nevertheless, we know one thing for sure: you did not choose Him, Christ chose you. You may be the bravest creature in the world, but still that would not make you turn to Christ. Remember that hymn? "I sought the Lord, and afterwards I knew, HE moved my soul to seek Him seeking me . . ."

Why are you wondering about that "great change". That great change has taken place already long, long ago. You know, many pepole make the mistake that they consider the "great change" the moment that they become aware of God's electing love for them. They think that at the moment they sought the Lord, their lives have found a new destiny. But the Bible says, that God has chosen us in Christ "before the foundation of the world". That's long ago, isn't it? Give this a second thought! He has chosen us before the foundation of the world. That was the great change. And when you were born, even long before you had any sense of being alive, God had given you His name already when you were baptized into the name of the Father, and the Son, and the Holy Spirit.

It was God who took the initiative. This is what God has done. To say it very plainly; now He is looking down from heaven to see whether you will acknowledge that. Whether you will admit that you are lost in yourself and that only Christ can bring you to new life again.

What do you want faith to be? A decisive answer to the many questions you (and we) have? Suppose that we would receive those answers, do you think we could talk about faith any longer? Is not faith accepting the unproven?

There is a remarkable text in the Bible; ". . . he that comes to God must believe that He is, and that He is a rewarder of them that diligently seek Him." (read it in Hebrews 11). Here you have the secret, faith is a gift of God. If we believe it is because He has put that faith into our hearts. When God makes us to believe in Him He rewards us as if it was our own will and work. So, when you make confession of your faith, you acknowledge that it was God who brought you to this point. Don't you think that you should put your future into His hands also? He knows of your questions, and although the way may seem vague and unclear to you, He knows where it leads to.

Think of it that God has given you faith, because He wants to be reflected in you. And thank Him for it.

The other questions you have written about, will be answered in forthcoming issues.

Con Fidential.

Ad. Visel

Bill Lomp... at your service

Twenty four years ago in a little village church in the Netherlands a minister spoke these words:

"Ik doop u, Willem Lomp, . . ." ("I baptize you, Willem Lomp . . .")

That is how I got my name, and I can't do anything about it. I know it sounds like a pretty dumb name, because really I am kind of awkward in expressing myself and my movements are pretty uncoordinated.

Anyway we did immigrate to Canada about nine years ago, and at that time I started my talented and exiting job, . . . garbage man. Yes, I work on the garbage truck in the city of Podunk Centre.

Only six months ago, I was united in marriage with my life's partner. Her name is Gertrude. Gertrude was also born in Holland, and now we are a happily married couple in Podunk Centre.

About my name, — when I first got my job in the Sanitation Department, the fellows didn't want to keep calling me Willem, so John Laageboren, who also works in the gar . . . , I mean Sanitation Department, told the boss that my real name translated into English was 'Bill'.

Since then, my first name was Bill, but you know that sounded so silly at the time. Bill was a name I hated, because if you pronounce 'Bill', in Dutch it means a lot more than just plain old Willem. Thus everytime I heard them call Bill, I wondered who they were calling, and when finally I realized it was me, I would blush all over. That's how things go when you immigrate I guess, you get stuck with the most embarassing situations.

I remember writing to Holland to my cousin Joop, the following line of a lenthy letter:

"Ja, ik werk nu bij de vuilnis afdeling van de stad, en zij noemen mij nu Bill in plaats van Willem." (Yes, I am working for the garbage department of our city, and they call me Bill now instead of Willem.")

Boy, that really went over big! I can still remember the answering letter, in which my cousin stated that;

". . . really you have progressed a lot upon immigrating to Canada."

However, that's the way it is. I like my job in the Sanitation Department. You would be surprised to know what type of training you have to have in order to be a good garbage man.

Garbage pails are heavy and light. You have the cans which are packed so tight that when you lift it on the truck it weighs a ton. Also you have to be double sure you can throw it to the top of the truck, otherwise it will fall right back in your face. That is an experience you only have once, and you'll make sure it won't happen again.

Then you have to pack the garbage on the truck just so. You stack all the garbage neatly in place, filling all the holes, and then you tramp it down so that it's all nice and level. It's like building a house, you have to have a good foundation. However, it also has its perils. Sometimes the driver isn't too smooth in letting up the clutch. You suddenly lose your balance, and before you know it you lay there sprawled out in the middle of the refuse. Something like that doesn't happen too often either, after that first fall.

Before I was married, at Young People's meetings, we sometimes discussed the Christian answer to work. Then we would go into a deep philosophical discussion of work . . . and the answer. Many times there were speakers in the church discussing this subject. Well, at the time I would feel really elated because I was able to grasp the ideas which were presented. Then I would go home at night and feel ready to go back to work in the morning.

The following morning I still have this feeling, maybe only sightly dulled. Upon seeing our truck, all ready to do its day's work I feel proud to belong to Podunk Centre, Sanitation Department, because today I have the idea of the Christian answer even working in the gar . . . , I mean Sanitation Department. Then I'll poke John Laageboren in the ribs and exclaim, "Boy, John, did you hear that speech last night on the Christian's answer to work?"

"Nope, because I can't really see how that speech would apply to us here working in the garbage," he'll grunt.

That answer will really hit me in the face because I, Bill Lomp, believe that also in collecting garbage I have just as much a Christian duty as anybody else.

But then generally my spirits are dimmed quite a bit more during the course of the day. Throwing up a garbage can, it will hit the edge of the truck box, and bounce right back at me. To top it all off, it will turn exactly upside down on its earthward flight, spilling its contents all over the ground and . . . Bill Lomp. Then usually there are a few not-so-Christian words ready on the tip of my tongue, and seeing the mess it is quite a chore to leave them on the tip of my tongue.

Later in the day, I will generally go for a sprawl in the refuse, and when we get to the dump, I can see all my beautiful handiwork go tumbling merrily out of the truck, and then I have to start all over again making a new foundation and watch it all roll out again. It seems like an endless cycle. Then I find myself asking the question whether or not I find true joy in my work.

But then I think of my pretty little wife at home, my boss who wants me to do a good job, and finally I think of the parable of the talents, and then I know I have to do the best with the talents God has given me. Then I understand, when Gertrude and I are at our bedside our prayer can also be: "We thank Thee, Father, for being able to serve Thee today, in all that we did."

Bill Lomp